

S T A N O V Y
SPOLEČNOSTI
SV. FRANTIŠKA SALESKÉHO

S předmluvou zakladatele
sv. Jana Bosca

B E N O
Bohoslovecký studentát
1 9 4 5

Don Bosco salesiánům.

Tyto Stanovy, nejdražší synové v Kristu Ježíši, byly definitivně schváleny Svatou stolicí 3. dubna 1874.

Tuto událost musíme uvítat jako jednu z nejpmátnějších naší Společnosti, neboť nám zaručuje, že zachováváním Stanov se opíráme o pevné, bezpečné a možno říci neomylné základy, poněvadž je neomylný úsudek hlavy Církve, která je schválila.

I když však toto schválení má cenu velkou, přineslo by nám jen málo užitku, kdyby tyto Stanovy nebyly poznány a věrně zachovávány. Právě proto, aby je mohl každý pohodlně poznat, číst, o nich rozjímat a je zachovávat, pokládám za dobré, dát vám je

přeložené z původního znění.

Myslím, že bude užitečné dáti vám též několik praktických pokynů, které vám umožní poznat ducha oživujícího tyto Stanovy a pomohou vám je svědomitě a s láskou zachovávat. Mluvím od srdce a vyložím krátce, co podle mé zkušenosti přispěje k vašemu duchovnímu pokroku a k blahu celé naší Společnosti.

Vstup do řehole.

Nepřítel lidského pokolení užívá ve své zášti proti lidem tří prostředků, a to: pozemských rozkoší a požitků, časných statků, zvláště bohatství, a zneužívání svobody. "Všecko, co jest ve světě", dí apoštol sv. Jan, "je žádost těla a žádost očí a pýcha života." /1/ Jak se osvobodíme od těchto nebezpečných řetězů, jimiž se zlý duch neustále pokouší spoutat nás a str-

hnout do záhuby? Jedině řehole nám může poskytnout zbraně, jimiž lze porážet tyto tři hrozivé nepřátele. Křesťan, který si chce zajistit spásu duše, vstupem do řehole naráz rozetne tyto řetězy a rozpráší své nepřátele. Slibem čistoty se zříká všech smyslných rozkoší, chudobou odstraňuje velké překážky pozemských starostí a slibem poslušnosti zkrotí svou vůli a zbaví se tak nebezpečí, že ji zneužije.

Kdo tedy zanechá svět a vstoupí do nějaké řeholní společnosti, bývá přirovnáván k těm, kteří se v době potopy zachránili v arše Noemově. Ve světě jsme jako na rozbouřeném moři, kde zloba a nepravost jsou všude vítězoslávně vynášeny. "Celý svět", píše zmíněný apoštol, "leží ve zlobě". /2/ Řeholník se podobá člověku, který vstoupí na loď, úplně se svěří péči

zkušeného kapitána a klidně si odpočívá i uprostřed bouří. Řeholník žije v pevnosti střežené Pánem. "Když ozbrojený silák", praví Božský Spasitel, "hlídá dvoru svého, je majetek jeho v pokoji." /3/

Kdyby Bůh dal poznat a okusit světským lidem takový pokoj a klid, který vládne v této mystické pevnosti, spatřili bychom, jak všichni opouštějí svět a hrnou se do klášterů, aby se tam dostali a trávili tam dny svého života.

Sv. Vavřinec Justiniani píše: "Velmi prozřetelně skryl Bůh milost řeholního stavu, neboť kdyby lidé poznali jeho blaženost, opustili by svět a houfně by vstupovali do řehole."

Jak je důležité následovat
povolání. /4/

Milosrdný, na milosti neko-

nečně bohatý Bůh již při stvoření určuje každému člověku cestu, po které má kráčet, aby snadno došel spásy. Člověk, který se dá touto cestou a kráčí po ní, vyplní snáze vůli Boží a dojde pokoje; kdyby se však nedal touto cestou, byl by ve vážném nebezpečí, že se mu nedostane potřebných milostí ke spáse. Z toho důvodu nazýval P. Granata volbu stavu hybnou pákou celého života. Jako v hodinách je pokažen celý mechanismus, zkazí-li se hlavní kolečko, tak i v řádu naší spásy podle slov sv. Řehoře Nazíánského bude zmýlen celý život, zmýlíme-li stav.

Chceme-li si zajistit věčnou spásu, je třeba jít za božským voláním tam, kde nám Bůh připravuje zvláštní pomoci ke spáse. "Neboť", jak píše svatý Pavel, "každý má od Boha dar vlastní".
/5/ To vysvětluje Cornelius a

Lapide tak, že Bůh dává každému jeho povolání a volí mu stav, v němž ho chce spasit. To je právě ten řád předurčení, který Apoštol líčí slovy: "Ty pak, které předurčil, také povolal, a ty, které povolal, též ospravedlnil... a oslavil." /6/

Třeba však poznamenat, že otázce povolání svět velmi málo rozumí. Lidem ve světě se zdá, že je to jedno, zda žijí ve stavu, k němuž je zve Bůh, nebo v povolání, které si sami určí; proto tolik lidí žije pak špatně a ztratí se. Ale je jisto, že to je k dosažení věčného života nesmírně důležité. Po povolání přichází ospravedlnění a oslavení, to je život věčný.

Sv. Augustin praví: "Nejdeš-li za povoláním, běžíš dobře, ale mimo cestu." /7/ To značí, mimo tu cestu, na niž tě povolal Bůh, aby tě spasil. Bůh hrozí velikými tresty těm, kteří

se dělají hluchými k jeho volání a jdou za svými vlastními sklony. Ústy proroka Isaiáše jim praví: "Běda vám, synové odpadlí!" /8/

Volání Boží k dokonalejšímu životu je zajisté zvláštní převeliká milost, kterou Bůh nedopřává všem; proto se docela oprávněně hněvá na toho, kdo jím opovrhne. Jak se cítí uražen panovník, když povolá na svůj dvůr nějakého poddaného k osobním službám, a on neposlechne. A Bůh se nemá cítit uražen? Neposlušný dojde svého trestu již v tomto životě, poněvadž nikdy nebude spokojen. Proto napsal teolog Habert: "Jen s velikými těžkostmi bude si moci zajistit věčnou spásu." /9/ Takový člověk, zůstane-li ve světě, velmi nesnadno se spasí.

Pozoruhodné je vidění jednoho novice, o němž píše Pinamonti ve své knize O vítězném po-

volání. Zamýšlel opustit řeholi a spatřil rozhněvaného Krista na trůně, jak káže vymazat jeho jméno z knihy života. Novic tím přestrašený setrval v povolání.

Pán praví: "Poněvadž jsem volal a odpírali jste, budu se i já smáti, až budete hynout a z vás si žerty tropiti." /10/ To znamená, že Bůh nevyslyší hlasu toho, kdo opovrhl jeho hlasem.

Když volá Bůh ke stavu dokonalějšímu, musí poslechnout a to ihned, kdo nechce vážně ohrozit svou věčnou spásu. Jinak se mu může přihodit to, co se stalo mladíku z evangelia, který vyzván Ježíšem Kristem, aby ho následoval, prosil o dovolení rozloučit se ještě s domácími. Ale Ježíš mu odpověděl, že není hoden království Božího, těmito vážnými slovy: "Žádný, kdo položil ruku svou na pluh a ohlíží se nazpět, není způsobilý ke

království Božímu." /11/

Za povoláním třeba jít hned.

Vznešený, opravdu andělský je řeholní stav. Ti, kteří z lásky k Bohu a k své věčné spáse cítí v srdci záchrvěv touhy po tomto stavu dokonalosti a svatosti, mohou bez všech pochybností, být přesvědčeni, že tato touha pochází z nebe, poněvadž je příliš šlechetná a příliš povznesená nad přirozené touhy.

Ať se nebojí, že nebudou mít síly ke splnění všech povinností, které ukládá řeholní stav. Ať mají spíše velikou důvěru, poněvadž Bůh, který to svaté dílo započal, dopřeje mu také zdaru a úplného uskutečnění podle slov sv. Pavla: "Ten, jenž započal ve vás dílo dobré, dokoná je až do dne Krista Ježíše." /12/

"Pamatujme", praví andělský učitel sv. Tomáš, "že volání Boží

k dokonalejšímu životu třeba následovat ihned, quanto citius." V Theologické sumě si klade otázku, je-li správné vstoupit do řehole bez mnohých porad a dlouhého uvažování a odpovídá kladně, protože rady a uvažování je třeba ve věcech pochybné hodnoty, ale ne v této věci, která je rozhodně dobrá, neboť ji radí sám Kristus Pán v evangeliu. Je to zvláštní! Když chce někdo vstoupit do řehole a vést život dokonalejší a bezpečnější před úklady světa, lidé světští tvrdí, že takové rozhodnutí vyžaduje dlouhého rozvažování, aby byl jist, že povolání pochází opravdu od Boha a ne od zlého ducha. Ale nemluví tak, když jde o přijetí nějakého čestného úřadu ve světě, kde hrozí tolik nebezpečí záhuby. Proti tomu praví sv. Tomáš, že by se mělo jít za povoláním k řeholnímu stavu, i kdyby pocházelo od samého ďábla,

jako třeba poslechnout dobrou radu, i když pochází od nepřítelů. I sv. Jan Zlatoušlý tvrdí, že když Bůh takto volá, přeje si, abychom ani okamžik neváhali jít za jeho hlasem. /13/

Jinde praví týž svatý, že když ďábel nemůže někoho odvrátit od rozhodnutí zasvětit se Bohu, snaží se aspoň oddálit jeho uskutečnění a pokládá si za velký zisk, podaří-li se mu docílit odkladu o jeden den, jednu hodinu. Neboť když se po tom dni nebo po té hodině naskytne jiná příležitost, snáze dosáhne ještě delšího odkladu, až konečně povoláný mladík oslábne a milostí méně podporován, ustoupí docela a opustí povolání. A proto sv. Jeroným tomu, kdo je povolán opustit svět, dává tuto radu: "Pospěš si, prosím tě, neodvazuj, ale přetni raději provaz, jenž poutá tvoji lodičku ke břehu." /14/

Tím chce říci: Jako ten, kdo je přivázan na tonoucí lodičce, snaží se přetnout lano a ne je rozvázat, tak i ten, kdo se nachází uprostřed světa, má se snažit co nejdříve odtrhnout se od něho, aby ihned vyvázl z nebezpečí a nezahubil se, což je velmi snadné.

Slyšme, co píše náš sv. František Saleský o řeholním povolání: "K známce dobrého povolání není zapotřebí stálosti nějak zvlášť pocítované, nýbrž stačí, aby v něm vytrvala vyšší stránka duše. Proto nelze míti za nepravé povolání, jestliže povolaná osoba před rozhodným krokem již nezakouší toho citového rozpoložení, jako na počátku, ba dokonce cítí k němu odpor a chlad, takže mnohdy i zakolísá, jelikož se jí zdá, že je vše ztraceno. Stačí, když vůle zůstane pevná v rozhodnutí nevzdát se Božího volání, jen

když k němu zůstane vnitru trochu lásky. Chce-li kdo vědět, zda si jej Bůh přeje mít řeholníkem, nemusí čekat, až on sám k němu promluví nebo mu pošle anděla s nebe oznámit svou vůli. Ani není nutno, aby povolání zkoušelo kdovíkolik doktorů, měli se jít za ním nebo ne, nýbrž je třeba spolupůsobit a pěstovat první vnuknutí a nedělat si těžkou hlavu, když přijde znechucení nebo vlažnost. Neboť bude-li podle toho jednat, Bůh zajisté zařídí vše ke své slávě."

Prostředky chránící povolání.

Povolání k řeholnímu stavu můžeme považovat za drahocennou perlu z evangelia, kterou máme velmi žárlivě a pečlivě střežit. Církevní učitel sv. Alfons doporučuje užívat tří prostředků, abychom ji neztratili, a to, uchovat povolání v tajnosti, mod-

lit se a být usebrán. Slyšme, co praví sv. Alfons: "Všeobecně řečeno, povolání nutno skrývat přede všemi, vyjma před duchovním vůdcem, poněvadž druzí obyčejně nesvědomitě říkají takovým nezkušeným chlapcům, povoláním k stavu řeholnímu, že Pánu Bohu možno sloužit všude, i ve světě. Ano, kdo není povolán do řehole, může sloužit Bohu všude, ne však ten, kdo má povolání a přes to chce zůstat ve světě. Takový sotva bude dobře žít a Pánů Bohu sloužit.

Zvláště pak třeba tajit povolání před přáteli a příbuznými. Luther se domníval, jak sděluje Bellarmin, že děti hřeší, vstoupí-li do řehole bez souhlasu rodičů, poněvadž prý jsou povinny poslouchat je ve všem. Avšak toto mínění zavrhlý jednohlasně sněmy i svatí otcové. Desátý toledský koncil praví výslovně v poslední hlavě, že

děti se mohou stát řeholníky bez svolení rodičů, jestliže překročily čtrnáctý rok věku. Totéž stanovil v hl. 24. koncil Tiburtinský. Tak učí i sv. Ambrož, sv. Jeroným, sv. Augustin, sv. Bernard, sv. Tomáš a jiní se sv. Janem Zlatouústým, který napsal tuto zásadu: Jestliže rodiče překáží v duchovních věcech, nemají se ani považovat za rodiče. /15/

Moudře praví P. Pinamonti, že rodiče v těchto věcech nemají vůbec zkušenosti a že obyčejně z nějakého časného zájmu radí nám jinak : tak se stávají našimi nepřáteli. Svatý Tomáš o řeholním povolání praví: "V otázce povolání příbuzní nejsou přáteli, nýbrž nepřáteli podle výroku Páně: Nepřátelé člověka jsou jeho domácí." /16/

A otcové se spíše smíří s tím, aby jejich děti se s nimi ztratily, než aby se spasi-

ly bez nich. Froto horlí sv. Bernard: "Jaký to nelidský otec, jaká to ukrutná matka, když raději vidí, že hyneme s nimi, než abychom vládli bez nich!" /17/ Při výkladu slov Ježíše Krista k mladíku z evangelia: "Kdo položil ruku svou na pluh a ohlíží se nazpět, není způsobilý ke království Božímu, podotýká sv. Cyril, že právě toho Pán pokládá za nezpůsobilého pro nebe, kdo odkládá s povoláním, aby si o něm mohl promluvit s příbuznými." /18/ Vidíme tedy, že mnozí světci opustili otcovský dům, aniž se poradili s rodiči. Tak učinil sv. Tomáš Akvin., sv. František Xaverský, sv. Filip Neri, sv. Ludvík Bertrand, sv. Klara, sv. Terezie a mnoho jiných. A víme, že Pán Bůh dokonce i zázraky schválil takový slavný útěk. Sv. Petr z Alkantary prchl z domu své matky, kterou měl po smrti otcově poslouchat, aby mohl

vstoupit do kláštera. Na útěku přišel k velké řece, která mu bránila v další cestě. V té tísní se odporučil Bohu a okamžitě byl přenesen na druhý břeh. Podobně i sv. Stanislav Kostka uprchl z domu, aby se stal řeholníkem bez otcova dovolení. Bratr se pustil za ním na voze plným tryskem. Ale když ho již doháněl, tu se koně náhle zastavili a přes všechno bití se nechtěli hnouti s místa. Teprve když je obrátil nazpět k městu, dali se do šíleného běhu.

Pamatujme, že taková povolání se uchovávají jedině modlitbou. Kdo se přestane modlit, ztratí jistě i povolání. Třeba se modlit a hodně se modlit; a proto neopomeňme věnovat ráno a večer asi půl hodiny modlitbě. Nezanedbávejme návštěvu Nejsvětější Svátosti a Panny Marie. Konejme ji bez výjimky každého dne, abychom si vyprosili vytr-

valost v povolání. Řeholník ať neopomíjí přistupovat častěji v týdně k sv. přijímání.

Ať často rozjímá o povolání a ať se zamyslí, jak velkou milost mu udělil Bůh tím, že ho povolal k sobě. Čím věrnější bude Pánu Bohu v následování svého povolání, tím jistěji zabezpečí svou věčnou spásu. Jakému nebezpečí zatracení se však vystaví, bude-li nevěrný.

Je třeba sebranosti, které nedosáhne, kdo se nevystříhá světských styků a zábav. Kolik je třeba, abychom uprostřed světa ztratili povolání? Ničeho! Stačí jeden den volnosti, jediné slovo nějakého přítele, málo krocená vášeň, malá navázanost, trochu strachu, neovládaná citlivost. Kdo se nezřekne radováněk, ať si uvědomí, že určitě ztratí povolání. Zůstane mu síce výčitka, že je ne následoval, ale jistě za ním nepůjde. Ach,

kolik jich už pro nedostatek této pozornosti ztratilo povolání a potom i duši!" Až potud sv. Alfons, učitel Církve svaté.

Časné výhody.

Každý má vstoupit do řehole veden jedine myšlenkou zabezpečit svou věčnou spásu. Přes to však můžeme též být klidni, že v této požehnané pevnosti se nám Bůh postará o vše, co potřebujeme pro časný život. V řeholních společnostech je každý jednotlivec údem velké rodiny, jejíž hlavou je Ježíš Kristus v osobě představeného. Netrapte se myšlenkou, praví nám, co budete jísti, co budete pít, nebo čím se budete odívat. Pečujte jen o království Boží a o skutky, jež k němu vedou a pak přenechte nebeskému Otci starost o ostatní věci. "Hleďte tedy", zní jeho božská slova,

"nejprve království Božího a spravedlnosti jeho a toto všechno bude vám přidáno." /19/ A skutečně, chybělo nám snad něco nutného k životu v Kongregaci, která nemá žádných majetků?

S pomocí této laskavé Boží Prozřetelnosti jsme mohli postavit kostely a domy, opatřit je zařízením a vydržovat chovance, kteří v nich žijí. Mnozí dokončili studia, druzí se vyučili řemeslům, k nimž se hodili, a při tom všem vždy jsme měli kde bydlet, co jíst, čím se šatit, ať již ve zdraví anebo v nemoci. Začali jsme i s misemi v Americe. Poslali jsme tam několik výprav hlasatelů sv. evangelia a jiné ještě připravujeme. A nejen my, ale všechny náboženské instituce, církevní Kongregace a zvláště řády žebravé zakoušely vždy zvláštní projevy přízně Boží Prozřetelnosti.

Kterýsi svatý praví, že řeholník opustí jeden dům a sto jiných získá, opustí jednoho bratra a najde jich tisíc.

Onemocníme-li, máme možnost změnit podnebí za jiné, které našemu zdraví více prospěje, v nížíně, na horách nebo u moře. To jsou tedy výhody, které bychom nemohli mít ve světě ani u svých nejdražších.

Duchovní výhody.

My však se nechceme darovat Pánu za ubohé statky této země. My hledáme statky duchovní, statky, které neohrožují zloději ani lupiči. Toužíme po statcích, které mají cenu pro život budoucí a za které jednou budeme obdařeni věčnou radostí v nebi.

Sv. Bernard ve svém spise De bono religionis krátce, ale výrazně kreslí obraz výhod řehol-

ního života těmito slovy: Homo vivit purius, cadit rarius, surgit velocius, incedit cautius, irroratur frequentius, quiescit securius, moritur confidentius, purgatur citius, remuneratur copiosius. Zde stručné vysvětlení.

1. Vivit purius - žije čistěji. Člověk, který se zasvětil Bohu v řeholi, osvobodí se ode všech překážek a svodů světa, a proto žije ve větší čistotě srdce, vůle i skutků a tak každé své slovo, každý svůj čin obětuje dobrovolně Bohu s čistým tělem a čistým srdcem. /20/ Něco podobného je pro lidi ve světě velmi nesnadné, ne-li nemožné.

2. Cadit rarius - méně často upadá. Řeholní sliby nečiní člověka neschopným hřešit, ale poskytují mu prostředky, které chrání před pádem, nebo aspoň působí, že klesneme méně často, a to ponejvíce jen lehce do

chyb nebo všedních hříchů, do nichž i duše spravedlivé padají častěji za den. /21/

3. Surgit velocius - rychleji povstane. Jestliže člověk, žijící ve světě, na neštěstí upadne do hříchu, je sám a nemá, kdo by mu pomohl. Ba ještě se mu vysmívají a pohrdají jím, snaží-li se povstat. Proto praví Duch svatý: "Běda samotnému, neboť padne-li, nemá, kdo by ho zdvihl. /22/ Když však na neštěstí v řeholi upadne, hned mu někdo pomůže. Pravidla, pobožnosti, příklad spolubratří, pokyny a rady představených, to vše mu pomáhá povstat. "Padne-li který z nich, druhý ho pozdvihne. /23/ "U spolubratří najde pomoc, aby opět povstal", praví sv. Tomáš. /24/

4. Incedit cautius - bezpečněji kráčí. Žije v pevnosti, kterou střeží Pán. K pomoci má tisíce prostředků, které ho u-

brání a zajistí mu vítězství v pokušeních.

5. *Irroratur frequentius* - častěji na něho padá rosa nebeských milostí. Zřekl se světa a všech jeho marností. Tím, že zachovává řeholní sliby, pracuje jediné k větší slávě Boží a získává si v každém okamžiku požehnání Boží a zvláštní milostí.

6. *Quiescit securius* - bezpečněji odpočívá. Kdo žije ve světě, musí často chtít nechtě zakoušet neklid a trpké chvíle, jichž je plný život. Ale kdo zanechá časných starostí, svěří veškerou svoji starost o přítomný a budoucí život do rukou Boha a představených, kteří jsou jeho zástupci, může se volně oddat službě Boží. Zachovávali věrně pravidla, může již předem okoušet nebeské vlasti.

7. *Moritur confidentius* - umírá s větší důvěrou, že bude spasen. Lidi oddané světu děsí

v hodině smrti vše, co jim sloužilo k požitku, co musejí opustit a z čeho musejí vbrzku složit účet před soudnou stolicí Boží. Ale kdo opustil vše, aby se zasvětil Bohu, kdo se zřekl všech pozemských radostí v naději na odměnu v nebi, ten již nelze k věcem tohoto světa. Těší se již jen na chvíli, kdy opustí toto slzavé údolí a půjde k svému Stvořiteli. K tomu klidné svědomí, svátosti a jiné útěchy našeho náboženství, jež přijme, přítomnost a modlitby spolubratří představí mu smrt jako konec námah, které mu otevrou bránu nebes.

8. Purgatur citius - jeho očistec bude kratší. Získané odpustky, užitek svátostí, modlitby, které se za něho budou konat při smrti i po smrti v celé Kongregaci, budou mu zárukou, že jeho očistec bude trvat jen krátce nebo mu bude prominut ú-

plně. "Blahoslavení mrtví, kteří v Pánu umírají" /25/, praví Duch svatý. A svatý Bernard podotýká, že takoví lehce vzlétnou ze své cely do nebe. /26/

9. Remuneratur copiosius - dostane se mu hojnější odměny v nebi. Kdo podá sklenici čerstvé vody z lásky k Otci nebeskému, dostane svoji odměnu. Jakou teprve odměnu obdrží v ráji, kdo opouští svět, zříká se všech světských požitků a obětuje svůj život i jmění, aby mohl jít za Božským Mistrem? Mimo to kající skutky, modlitby, svátosti, duše, které zachránil svým dobrým příkladem a svou prací, mnohé modlitby, které se stále za něho budou v Kongregaci konat, jistě mu dopomohou na velebný trůn slávy, na němž před tváří Boží se bude věčně skvíti jako zářící slunce. /27/

Sliby.

Když sv. Otec Pius IX. mluvil po prve o salesiánské Společnosti, pravil: "V každé kongregaci nebo řeholní společnosti jsou potřebné sliby, aby všichni členové byli spjati ve svědomí s představeným a představený i s poddanými zase s hlavou Církve a tak se samým Bohem."

Proto se naše sliby mohou nazývat duchovními pouty, kterými se zasvěcujeme Bohu a dáváme představenému moc nad vůlí, majetkem a tělesnými i duševními silami, abychom všichni byli jedno srdce a jedna duše, a tak pracovali k větší slávě Boží podle Stanov. K tomu nás vybízí Církev, když se modlí: "Aby byli jedné víry v duších a jedné lásky v činech." /28/

Sliby jsou velkodušný dar, kterým se nesmírně zvyšují zá-

sluhy všech skutků. Sv. Anselm učí, že dobré skutky bez slibů jsou jako ovoce se stromu. Kdo vykoná dobrý skutek ve slibu, obětuje Bohu ovoce i strom. Sv. Bonaventura přirovnává skutek vykonaný bez slibu k darování úroků bez kapitálu, zatím co slibem obětuje Bohu úrok i kapitál. A svatí Otcové svorně učí, že každý skutek vykonaný ve slibu má dvojí zásluhu: za dobrý skutek sám a za vyplnění slibu.

Podle učení sv. Tomáše složením řeholních slibů se nám vrací křestní nevinność, jako kdybychom právě přijali křest. Církevní učitelé obyčejně přirovnávají sliby k mučednictví. Tvrdí, že kdo složí sliby, má stejnou zásluhu jako ten, kdo podstoupí mučednickou smrt, poněvadž co chybí slibům na síle utrpení, jest nahrazeno jejich dlouhým trváním.

Jestliže tedy řeholní sliby tímto způsobem rozmnožují zásluhy našich skutků a činí je Bohu milými, musíme se svědomitě přičiňovat o jejich přesné zachovávání. Kdo nemá odvahu je zachovávat, ten je nemá skládat nebo má počkat, dokud v srdci svém necítí pevné rozhodnutí je zachovávat. Jinak skládá Bohu slib nerozumný a nevěrný, který se nemůže Bohu líbit. Neboť jak praví Duch sv.: "Nelíbí se Bohu nevěrné a bláznivé slibování." /29/ Připravme se tedy dobře na toto hrdinské zasvěcení! Když však už je jednou složíme, hleďme je zachovávat i za cenu dlouhých obětí. "Tak plň své sliby Nejvyššímu" /30/, zní rozkaz samého Boha.

Poslušnost.

Sv. Jeroným praví: "V pravé

poslušnosti jsou obsaženy všechny ctnosti. /31/ "Veškerá řeholní dokonalost záleží v potlačení vlastní vůle, to jest v poslouchání", čteme u sv. Bonaventury. /32/ Muž poslušný bude zpívat o vítězství. /33/ Sv. Řehoř Veliký dodává, že poslušnost vede k získání všech ostatních ctností a je zachovává. /34/

Tato poslušnost však musí být podle příkladu Spasitele, který byl poslušný i ve věcech nejtěžších až k smrti kříže. /35/ I my máme poslouchat i za cenu vlastního života, kdyby to žádala větší sláva Boží.

Plňme tedy dobře výslovné rozkazy představených, Pravidla Společnosti i zvláštní obyčeje každého domu! Stane-li se, že se někdo proviní, ať pěkně požádá za odpuštění toho, koho neposlechl. Takový úkon pokory velice pomáhá dosáhnout odpuštění poklesku a milosti

od Boha, abychom dovedli být na stráži a podobného poklesku se budoucně vystříhali.

Svatý Apoštol Pavel odporoučí tuto ctnost a dodává: "Poslouchejte svých představených a buďte jim poddáni, neboť oni bdí nad vámi jakožto ti, kteří vydají účet za duše vaše; poslouchejte ochotně a rádi, aby to činili s radostí a ne se vzdechy! /36/

Pamatujme dobře, že konati jenom to, co se nám líbí a nás těší, není pravá poslušnost, nýbrž hovění vlastní vůli. Pravá poslušnost, která nás činí milými Bohu i představeným, záleží v ochotném plnění všeho, co nám nařizují Stanovy nebo představení sami. "Neboť veselého dárce miluje Bůh", praví sv. Pavel. /37/ Záležit rovněž v tom, že projevujeme ochotu i ve věcech nejtěžších, protivících se naší sebelásce, a že je ko-

náme s odvahou i za cenu utrpení a oběti. V takových případech je poslušnost sice těžší, ale mnohem záslužnější a vede nás do nebe, podle slov Božského Spasitele: "Království nebeské násilí trpí a ti, kteří násilí činí, uchvacují je. /38/

Budete-li takto poslouchat, mohu vás jménem Božím ujistit, že budete mít v Kongregaci život opravdu klidný a šťastný. Ale zároveň vás upozorňuje, že ode dne, kdy se dáte vésti nikoliv poslušností, ale vlastní vůlí, budete se cítit se svým stavem nespokojeni. Najdeme-li v některých řeholích lidi nespokojené a takové, jimž jest společný život břemenem, poznáme při bedlivém zkoumání, že to pochází z nedostatku poslušnosti a podřízenosti vlastní vůle. Budete-li někdy nespokojeni, zamyslete se nad tím a postarejte se o nápravu!

Chudoba.

Neopustíme-li svět z lásky k Bohu, budeme ho jednou muset opustit z přinucení. Těm, kdož opustí svět za života dobrovolně, dostane se již v tomto životě stonásobné odplaty a věčné odměny v nebesích. Kdo se nedovede odhodlat k této oběti dobrovolně, bude to nucen učinit v hodině smrti, a to bez jakékoliv odměny. Ba ještě bude muset složití Bohu přísný účet z majetku, který snad měl.

Je sice pravda, že naše Stanovy připouštějí držení a užívání všech občanských práv, ale jakmile jsme jednou vstoupili do Kongregace, nelze již ani spravovati ani nakládati s vlastním majetkem bez souhlasu představeného a v mezích jím určených. V Kongregaci totiž jest považován za úplně nemajetného, kdo se stal chudým, aby byl bo-

hat s Ježíšem Kristem. Jde za příkladem Spasitele, jenž se narodil v chudobě, žil v odříkání a zemřel na kříži oloupený o všechno.

Slyšme, co praví Božský Mistr: "Kdo se nezřekne všeho, co má, není mne hoden a nemůže býti mým učedníkem." A mladíkovi, jenž ho chtěl následovati, pravil: "Jdi, prodej dříve, co máš, rozdej chudým, a pak přijď a následuj mne a budeš míti poklad v nebi."

Svým učedníkům říkával, aby neměli více než jeden šat, ani aby úzkostlivě nepečovali o to, čeho je třeba pro život v době jejich apoštolské práce. Skutečně nikde nečteme, že by Ježíš Kristus, jeho apoštolové nebo někteří jeho učedníci měli v osobním vlastnictví nějaké pozemky, domy, nábytek, šatstvo, zásoby a pod. A sv. Pavel praví jasně, že následovníci Kri-

že jim nic nebude chyběti." /41/

Jestliže tedy náš stav chudoby přináší někdy nějaké nepohodlí nebo utrpení, radujme se se sv. Pavlem, jenž praví, že překypuje radostí při všem svém soužení. /42/ Anebo činně jako apoštolové, kteří "šli z velerady s radostí nad tím, že byli hodni učinění trpěti pohanu pro jméno Ježíšovo." /43/ Právě tomuto druhu chudoby Božský Spasitel nejen slibuje, ale i zajišťuje nebe, když praví: "Blažoslavení chudí duchem, neboť jejich jest království nebeské." /44/ A vskutku život v takovém stavu, ochotné bydlení ve světnici nepohodlné nebo opatřené obyčejným nábytkem, nosení prostého šatstva, požívání jednoduchých pokrmů je ke cti tomu, kdo učinil slib chudoby, poněvadž ho činí podobným Ježíši Kristu.

K chudobě dále patří nekazit

věci, pečovat o knihy, šatstvo a obuv, jakož i nestydět se užívatí předmětů a nositi šatstvo starší, spravované anebo již poněkud obnošené.

Čistota.

Ctnost nade vše potřebná, vznešená, andělská, věnčená všemi ostatními ctnostmi, jest ctnost čistoty. Kdo má tuto ctnost, může na sebe vztahovat slova Ducha svatého: "Spolu s ní přišlo mi všecko dobré." /45/ Spasitel nás ujišťuje, že ti, kteří mají tento neocenitelný poklad, již zde na zemi se podobají andělům Božím v nebi. /46/

Ale tato bělostná lilie, tato překrásná růže, tato drahocenná perla je velmi často napadána nepřitelem našich duší. On totiž dobře ví, že je veta po našem posvěcení, jestliže se mu

podarí nás o ni oloupit. Světlo se změní v tmu, plamen v černý uhel, anděl nebes v Satana, zkrátka, jest po veškeré ctnosti. Myslím, moji drazí, že bude velmi užitečné pro vaše duše, upozorním-li vás na několik prostředků, jejichž užití vám velmi prospěje. Ba mohu vás ujistit, že vám pomohou uchovat čistotu i ostatní ctnosti. Pamatujte tedy:.

1. Nevstupujte do Společnosti, jestliže jste se předem neporadili s nějakou rozumnou osobou, která má za to, že jste schopni zachovávat tuto ctnost.

2. Varujte se důvěrných styků s osobami druhého pohlaví a nikdy nezačínejte zvláštních přátelství s chlapci, které Boží Prozřetelnost svěřila naší péči! Milujte všechny, zacházejte dobře se všemi, ale nikdy se nedejte k nikomu poutat smyslnou náklonností. Milujte všechny

stejně nebo nikoho, praví v této věci sv. Jeroným.

3. Po večerních modlitbách jděte hned na odpočinek a nemluvte s nikým až do rána po mši svaté.

4. Kroťte tělesné smysly: Duch svatý praví jasně, že tělo zatěžuje ducha. /47/ Proto se snažil svatý Pavel ovládnout je přísným umrtvováním, ač byl prací vyčerpán, a napsal: "Trestám tělo své a podrobuji v služebnost." /48/

Odporučím vám, abyste byli umírnění v jídle a pití. Víno a čistota nemohou býti pospolu.

5. Nebezpečným úskalím pro čistotu jsou určitá místa, osoby a věci tohoto světa. Velmi starostlivě se jim vyhýbejte a vzdalujte se jich nejen tělem, ale i duší a srdcem. Nevzpomínám si, že bych byl četl nebo slyšel, že by nějaký řeholník z pobytu ve svém rodišti měl duše-

vně prospěch. Naopak je na tisíce těch, kteří se nedali přesvědčit a chtěli to sami zkusit. Byli však trpce zklamáni. Ba mnozí se stali nešťastnou obětí vlastní nerozvážnosti a pošetilosti.

6. Zvítězíme nad každou neřestí a bezpečně si uchráníme čistotu přesným zachováváním našich pravidel, zvláště však slibů a pobožností. Křesťanské náboženství se může právem přirovnati k opevněnému městu podle slov Isaiáše: "Naše pevné město jest Sion, Spasitel je v něm hradbou i předhradím." Sliby a pravidla každé řeholní společnosti jsou jako malé pevnůstky před hlavní tvrzí. Příkázání Boží a církevní jsou hradby a bašty. K jejich přestupování zlý duch nasazuje všecky páky svého důvtipu a lsti. A aby k tomu svedl řeholníky, snaží se nejdříve prolomit předhradí a před-

sunuté pevnůstky, totiž stanovy či konstituce každé řehole. Když nepřítel duší chce řeholníka svést a přimět ho k přestupování přikázání Božích, má ho k tomu, aby zanedbával nejdříve maličkosti, pak věci vážnější. Potom ho hravě svede k přestupování zákona Božího. Pak se uskuteční slovo Ducha svatého: "Kdo pohrdá maličkostmi, pomalu upadne. /49/

Buďme tedy, drazí synové, věrvi v přesném zachovávání svých pravidel, chceme-li býti věrnými přikázáním Božím, zvláště šestému a devátému. Dbejme též stále a zvlášť pečlivě na přesné konání pobožností, které jsou základem a oporou všech řeholí, a budeme žít čistě jako andělé.

Bratrská láska.

Nemůže milovat Boha, kdo nemiluje bližního. Týž příkaz,

který nás zavazuje milovat Boha, zavazuje nás též milovat bližního. V prvním listu sv. Jana Evangelisty čteme: "Tento příkaz byl nám dán Bohem, aby, kdo miluje Boha, miloval i svého bratra." A tamtéž nás apoštol upozorňuje, že je lhářem, kdo tvrdí, že miluje Boha a nenávidí svého bratra: "Řekne-li někdo: Miluji Boha, a nenávidí-li bratra svého, jest lhář." /50/

Když v řeholní společnosti vládne taková bratrská láska a když všichni členové se vzájemně milují, a radují se z dobra bližního, jakoby to bylo dobro vlastní, řeholní dům se stává rájem a svědčí o pravdivosti slov proroka Davida: "Hle, jak dobrá a příjemná věc jest, přebývají-li bratři ve svornosti!" /51/. Ale jakmile tam zavládne sebeláska a nastanou roztržky nebo neshody mezi členy, brzy se takový dům změní v hotové peklo.

Pán Bůh se zalíbením patří, jak bratři přebývají v jeho domě "in unum", totiž spojení jedinou vůlí sloužiti Bohu a pomáhati s láskou jeden druhému. Pro to sv. Lukáš chválí první křesťany, kteří se tak vzájemně milovali, že se zdálo, jako by měli jedno srdce a jednu duši. /52/

Řeholním družinám velmi škodí reptání, které se přímo protiví lásce. "Reptal poskvvrňuje sama sebe a bude nenáviděn Bohem i lidmi. /53/ Naopak jak krásný příklad dává řeholník, který mluví dobře o svém bližním a umí v pravý čas omluviti jeho chyby. Hleďte se tedy vyhnouti každému slovu s nádechem reptání, zvláště proti svým druhům a tím více proti představeným. Reptání, a více než reptání, jest špatně si vysvětlovat ctnostné skutky bližního nebo říkat, že byly vykonány se špatným úmyslem.

Chraňte se také donášet svým druhům, co o nich jiní špatného řekli, poněvadž z toho často vznikají roztržky a zatrpkllost, trvající měsíce i léta. Jakou zodpovědnost mají před Bohem ti, kteří reptají v řeholní společnosti! "Nenávidí Hospodin a oškliví si toho, kdo rozsévá ne-sváry mezi bratry." /54/ Slyšíte-li něco proti někomu, jednejte podle slov Ducha svatého: "Slyšel-lis slovo proti bližnímu svému, ať zemře s tebou!" /55/

Varujte se pousavých slov proti spolubratrovi, i kdyby to bylo jen žertem! Žerty, které se bližnímu nelíbí nebo ho urážejí, protiví se lásce. Přejí byste si, aby se vám vysmívali a zesměšňovali vás před jinými, jak to vy činíte některému spolubratru? Hleďte se též vyhýbat svárům; leckdy pro malichernost povstávají jistá nedorozumění, přecházející v hádky a nadávky,

které tříští jednotu a urážejí lásku způsobem nanejvýš žalostným.

Vážíte-li si bratrské lásky, tím více se snažte býti vlídní a laskaví ke všem. Vlídnost je ctnost Ježíši Kristu velmi milá. Sám řekl: "Učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorný srdcem!" /56/ Ve slovech i jednání buďte vždy přívětiví nejen k představeným, nýbrž ke všem a zvláště k těm, kteří vás někdy urazili nebo dosud jsou proti vám zaujati! Láska všechno snáší; /57/ proto nikdy nebude míti pravou lásku ten, kdo nechce snášeti chyby druhých. Není člověka na světě, byť bylbyl sebe ctnostnější, který nemá chyb. Chce-li tedy, aby jiní snášeli jeho chyby, nechť snáší on sám poklesky druhých, a tak vyplní zákon Kristův, jak píše sv. Apoštol Pavel: "Neste břemena jeden druhého a tak naplníte zá-

kon Kristův!" /58/

Přejděme k praxi: Především krotte hněv, který tak snadno vzplane při různých sporných příležitostech. Varujte se nevlídných slova ještě více zlostných a hrubých způsobů, neboť často hrubé jednání uráží více než urážlivá slova.

Kdyby se stalo a přišel vás poprosit za odpuštění bratr, který vás urazil, chraňte se přijati ho se zlostnou tváří nebo mu odseknout; naopak, chovejte se k němu vlídně, laskavě, srdečně.

Kdybyste vy urazili druhého, hleďte ho hned udobřit a zapudit z jeho srdce každou hořkost vůči sobě podle napomenutí sv. Pavla: "Slunce nezapadej nad hněvem vaším. Běže, než upřímně odpustíte jakoukoliv křivdu a usmíříte se se svým bratrem, /59/ A učiňte to rychle, jak jen můžete, snažíce se přemoci odpor,

který pociťujete v srdci.

Neskojujte se své druhy milovat pouze slovy, ale pomáhejte jim všemožně, jak doporučí apoštol lásky sv. Jan: "Nemilujme slovem ani jazykem, nýbrž skutkem a v pravdě! /60/

Jest rovněž projevem křesťanské lásky vyhovět oprávněným prosbám. Ale nejlepším úkonem lásky jest horliti o duševní prospěch bližního. Naskytne-li se vám příležitost vykonat něco dobrého, neříkejte nikdy: To není moje povinnost, nebudu se do toho plést! Je to odpověď Kaina, který drze odpověděl Pánu Bohu slovy: "Což jsem já snad strážcem bratra svého?" Každý je povinen, pokud může, chrániti bližního před zkázou. Bůh sám přikázal, aby každý pečoval o svého bližního. Proto pomáhejte všem, jak jen můžete, slovy, skutky a zvláště modlitbou.

Velmi nás pobízí k lásce, když

vidíme v osobě bližního Ježíše Krista a uvážíme, že Božský Spasitel na sebe vztahuje vše, co dobrého jsme učinili svému bližnímu. Vždyť řekl: "Vpravdě pravím vám: Pokud jste to učinili jednomu z nejmenších těchto bratří mých, mně jste to učinili." /61/

Z toho, co jsem vám řekl, jasně vidíte, jak nutná a krásná je ctnost lásky! Pěstujte ji tedy a dostane se vám za to hojného požehnání z nebe!

Pobožnosti.

Jako pokrm živí tělo a je zachovává, tak pobožnosti sytí duši a posilují ji proti pokušením. Dokud je budeme horlivě vykonávat, budeme žít v souladu se všemi a salesián bude veselý a spokojený se svým povoláním. Jakmile se mu začne do srdce vkrádat nedbalost v pobožnos-

tech, začne pochybovat o svém povolání, ano, pocítí i silná pokušení. Dějiny Církve nás učí, že všechny řády a řeholní společnosti kvetly a úspěšně šířily požehnání našeho náboženství, dokud měly svěží zbožnost. Kdy však jsme viděli mnohé z nich upadat a jiné zanikat? Když ochabl duch pobožnosti a každý člen se staral jen o věci své, ne o zájmy Ježíše Krista, jak již sv. Pavel naříkal nad některými křesťany. /62/ Jestliže milujeme, drazí synové, slávu své Kongregace, toužíme-li, aby se šířila a ustavičně vzkvétala k prospěchu duší našich i našich spolubratří, dbejme velice na to, abychom nikdy neopomenuli rozjímání, duchovní četbu, denní návštěvu Nejsvětější Svátosti, týdenní zpověď, časté a hodné svaté přijímání, modlitbu svatého růžence, malý půst v pátek a podobně. Ačkoliv každý

tento úkon sám o sobě se nezdá tak nezbytný, přece vydatně pomáhá k vznešené výstavbě naší dokonalosti a naší spásy. Chceš-li býti veliký, začni od maličkostí, radí sv. Augustin. /63/

Jádrem pobožností, v němž jsou zahrnuty všechny ostatní, jsou každoroční duchovní cvičení a měsíční Příprava na šťastnou smrt.

Jestliže někdo nebude moci společně vykonat pro zaměstnání Přípravu na šťastnou smrt, nechť si ji pro tentokrát vykoná s dovolením ředitele soukromě. A kdo se jí nemůže věnovat pro své zaměstnání celý den, ať jí věnuje část dne a odloží na druhý den práci, která není nutně potřebná. Všichni však ať se více méně řídí těmito pravidly:

1. Kromě obvyklého ranního rozjímání ať je večer ještě půlhodinové rozjímání nebo konference o některé z posledních

věcí člověka nebo o některém bodě Stanov.

2. Každý si učiní měsíční přehled o stavu svědomí. Zpověď, kterou toho dne mají všichni vykonat, ať je podrobnější než obyčejně, jako by byla poslední. Ať přijmou Tělo Páně jako posílu na cestu do věčnosti.

3. Aspoň půl hodiny budiž věnováno úvaze, znamenali-li uplynulý měsíc pro nás zisk nebo ztrátu ve ctnosti, zvláště ohledně předsevzetí z duchovních cvičení, zachovávání Pravidel. Každý ať si učiní pevné předsevzetí, že se polepší.

4. V ten den se přečtou Stanovy celé nebo alespoň jejich část. Poněvadž někteří pro své zaměstnání nemohou tuto četbu vykonat soukromě, může se to nahradit četbou u stolu.

5. Bude také prospěšné vyvolit si v ten den některého světce za ochránce pro příští měsíc.

Myslím, že je zajištěna spása řeholníka, který každý měsíc přistupuje k svatým svátostem a uspořádá záležitosti svého svědomí, jako by měl skutečně odejít z tohoto světa na věčnost.

Jestliže nám záleží na cti naší Kongregace, toužíme-li po spáse své duše, zachovávejme Pravidla, buďme přesní i v nejobyčejnějších věcech, neboť kdo se bojí Boha, ničeho nezanedbá, co může sloužit k jeho větší slávě. /64/

Zpravodání a jeho důležitost.

Důvěra k vlastním představeným je z těch věcí, které velmi přispívají k dobrému chodu řeholní společnosti, k míru a štěstí jednotlivých členů.

Důvěra otvírá srdce poddaných představenému, a tak se zmírňují duševní utrpení. Pomíjí nejistota v plnění vlastních

povinností a představení mohou zařídit vše tak, aby se předešlo mrzutosti a nespokojenosti; také mohou poznat tělesné i duševní síly svých poddaných a tak jim dáti přiměřenější zaměstnání. Kdyby se začal vkrádat do domu nějaký nepořádek, mohou jej hned odhalit a učinit mu přítrž. Proto je ustanoveno, aby si každý aspoň jedenkrát v měsíci vykonal zpravodání. Naše Stanovy o tom praví, že každý má prostě a ochotně odhalit své vnější přestupky proti Pravidlům, oznámiti, jaký pokrok učinil ve ctivosti, obtíže, s nimiž se setkává, a vůbec vše, co považuje za potřebné vyjevit, aby dostal radu a útěchu.

Body, o kterých zvlášť se má jednati při zpravodání, jsou následující:

1. Zdraví.
2. Studium a zaměstnání.
3. Může-li dobře plnit svá

zaměstnání a s jakou horlivostí se jim věnuje.

4. Může-li bez obtíží konat pobožnosti a s jakou horlivostí je vykonává.

5. Jak si počíná při modlitbě a rozjímání.

6. Jak často a s jakou zbožností přistupuje k svatým svátostem a jaký užitek z nich čerpá zvláště v boji proti hlavní chybě.

7. Jak zachovává sliby a nemá-li pochybností ohledně svého povolání. Pozor však, že zpravodání týká se toliko věcí vnějších a ne záležitostí patřících do zpovědi, vyjma že by se člen sám o tom zmínil k svému duchovnímu užitku.

8. Má-li nějaké nepříjemnosti, vnitřní nepokoje, mrzutost s někým a má-li důvěru k představeným.

9. Neví-li o nějakém nepořádku, který by se měl odstranit,

zvláště jedná-li se o zamezení urážky Boží.

Slyšte několik slov sv. Františka Saleského o zpravodání:

"Jednou za měsíc otevře každý krátce a v hlavních rysech své srdce představenému a se vší prostotou a dětinnou důvěrou mu dá nahlédnout do všech tajů své duše s takovou upřímností a prostotou, s jakou dítě ukazuje své matce škrábnutí, modřiny a vosí bodnutí. Tímto způsobem nechť každý podá zprávu nejen o zisku a pokroku, ale i o ztrátách a nedostacích v pobožnosti, ctnostech a duchovním životě. Zároveň ať se svěří se svými pokušeními a vnitřními těžkostmi, nejen aby došel potěchy, ale aby se též pokořil. Šťastný ten, kdo bude prostě a věrně zachovávat tento článek! V něm se tají něco z duchovního dětství, jež náš Spasitel tak odporoučel a jež přináší a u-

chovává vnitřní pokoj.

...Vřele se doporučuje, aby ředitelé neopomíjeli přijímat zpravodání. Každý spolubratr ať je přesvědčen, že v něm nalezne velikou útěchu a vydatnou pomoc v růstu ve ctnosti, bude-li je konat, jak se náleží, upřímně a pokorně. Celá Kongregace z toho bude mít velký zisk.

Největší upřímnost vám však odporučuji v záležitosti povolání. Před představenými se s ničím netajte! Tento bod jest ze všech nejdůležitější. Na něm totiž závisí běh celého našeho života. Nešťastný však ten, kdo tají pochybnosti o svém povolání nebo se rozhodne vystoupiti ze Společnosti, aniž se dříve dobře poradil a vyslechl úsudek svého duchovního vůdce. Takový člověk by mohl ohrozit i svou věčnou spásu.

První důvod, proč jest důležité a nezbytné jednat s

představenými otevřeně, je ten, že mohou své podřízené lépe řídit a vésti. Představený jest povinen je řídit a vésti, poněvadž jest to jeho úřad. To znamená být ředitelem a představeným. Jestliže je nezná, poněvadž se mu nesvěří, nemůže je pak ani řídit ani jim pomáhat svými radami a poučeními.

Druhý důvod objasňuje ještě lépe předchozí. Čím lépe budou představení znáti všechny záležitosti podřízených, tím vhodněji a s větší láskou budou moci jim pomáhat a chránit jejich duše před různými nepřístojnostmi a nebezpečími, do kterých by mohli upadnout, kdyby je představení poslali na to nebo ono místo, kdyby je vystavili tomu nebo onomu nebezpečí.

Za třetí upřímnost a důvěra k představeným je proto velmi důležitá, že se tak mohou postarat o blaho celé Kongregace. Ne-

boť jsou povinni pečovat o blaho a čest celku i jednotlivce. Když se tedy spolubratr svěří svým představeným a odhalí jim úplně své nitro, tu představení mohou pečovat o všeobecné dobro celé Společnosti, aniž mu způsobí nepříjemnost, majíce ve všem na zřeteli jeho čest. Když není dost upřímný, může ohrozit svou čest i spásu, jakož i čest Společnosti, která závisí od cti každého jednotlivce.

Jak je šťasten a spokojen řeholník, který se docela zdůvěřil se svým představeným a vyjevil mu vše, co zneklidňuje jeho duši. Když pak mu představení svěří jakýkoliv úřad, může se s celou důvěrou obrátit na Boha, který mu pomůže a vysvobodí ho z každé nepříjemnosti. Může říci: "Pane, já sám jsem se netlačil na toto místo a do tohoto úřadu. Ba dokonce upozorňoval jsem představeného, že nestačím

svými slabými duševními silami na toto břímě: "Tys mne sem poslal a postavil! Ty tedy doplň, čeho se mi nedostává!" Tak smířící se sv. Augustinem: "Pane, dej, co rozkazuješ, a rozkaž, co chceš!" /65/ Tím jako by zavazoval Boha, aby mu dal, oč prosí. Jakou útěchu však bude mít, kdo nebyl ke svým představeným upřímný, ba dokonce tajil před nimi své slabosti? Neboť takového řeholníka neposílá Bůh na toto místo, neposílá jej ani poslušnost, ale on sám z vlastní vůle se tam tlačí a vtírá. Je vetřelcem, kterého nikdo neposlal ani nevolal, a práce se mu nebude dařit.

Pochybnost o povolání.

Kdo se zasvěcuje Bohu svatými sliby, přináší jednu z nejdrahocennějších a Velebnosti Boží nejmilejších obětí. Když

však nepřítel duše vidí, že tím člověk uniká z jeho poddanství, plašívá jeho mysl tisícerými způsoby, aby ho přiměl k návratu a svedl ho na nebezpečnou cestu tohoto světa. Aby ho oklamal, budí v něm se zvláštní zálibou pochybnosti o povolání; s nimi pak přichází malomyslnost, vlačnost a často též návrat do toho světa, v kterém tolikrát poznal svého zrádce a konečně jej opustil z lásky k Bohu.

Kdybyste někdy i vy, milovaní synové, byli napadeni tímto nebezpečným pokušením, musíte si bezodkladně odpovédět, že vám Bůh udělil při vstupu do Kongregace drahocenný dar povolání. A jestliže vám nyní přicházejí pochybnosti ohledně povolání, nacházíte se v pokušení, které si snad sami zapříčinujete a které musíte odvrhnout a potírat jako skutečné našeptávání zlého ducha. Pokuše-

ním často zmítaná mysl praví pochybuujícímu: "Jinde můžeš působit mnohem lépe!" Vy však odpovězte ihned slovy sv. Pavla, jenž praví: "Každý zůstávej v tom stavu, ve kterém byl povolán." /66/

Sv. Pavel dokonce prosí, abychom kráčeli odvážně a statečně v povolání, v němž se každý nalézá. Praví: "Napomínám vás tedy: Žijte hodně toho povolání, kterým jste povoláni s veškerou pokorou a tichostí, s trpělivostí." /67/

Zůstanete-li ve Společnosti a budete-li plnit přesně její předpisy, můžete být jisti, že dojdete věčné spáasy. Smutná zkušenost nás však učí, že obyčejně byli zklamáni ti, kteří ji opustili. Někteří toho litovali a nenalezli už klidu. Někteří se vystavili těžkým nebezpečím a jiní se stali dokonce kamenem úrazu a ohrozili tím velmi spá-

su vlastní i bližních.

Vřele vám doporučuji, abyste se nerozhodovali o povolání, pokud zmítají vaší myslí a srdcem pochybnosti nebo nějaká vášeň, protože taková rozhodnutí nemohou být podle vůle Boží, protože Bůh podle slov Ducha svatého není v nepokoji. /68/ Radím vám, abyste v takových chvílích šli za svými představenými, otevřeli jim své srdce a řídili se věrně jejich radou. Učiňte vše, co vám poradí a jistě nezmýlíte. Neboť za radu představených ručí svým slovem Božský Spasitel, který nás ubezpečuje, že jejich odpovědi jsou jako jeho vlastní: "Kdo vás slyší, mne slyší." /69/

Pět chyb,
jichž se třeba chránit.

Zkušenost poučila o pěti chybách, jež možno nazvat červoto-

či řeholní kázně a zkázou Kongregací. Jsou to: touha po reformě, sobectví, reptání, zanedbávání vlastních povinností a zapomínání na to, že pracujeme pro Boha.

1. Chraňme se dychtění po reformách! Snažme se zachovávat Pravidla, aniž bychom pomýšleli je zlepšit nebo opravit! Náš velký dobrodinec Pius IX. řekl: "Jestliže se salesiáni vynasnaží zachovávat Stanovy přesně, bez pokusů o jejich zlepšení, bude jejich Kongregace stále více vzkvétat."

2. Zřekněme se sobectví! Nehledejme nikdy vlastního prospěchu, ale pracujme horlivě pro společné blaho Kongregace! Máme se milovat, pomáhat si radou i modlitbou, šířit čest svých spolubratří ne jako zájem jednotlivce, nýbrž jako vznešený a základní majetek všech.

3. Nereptejme na představené

a neodsuzujme jejich nařízení! Zvíme-li o něčem, co se nám zdá v ohledu hmotném nebo mravním špatné, hlasme to skromně představeným. Jim Bůh uložil, aby bděli nad věcmi i osobami. Proto jen oni, ne druzí, budou zodpovídat za vedení a správu.

4. Nezanedbávejme své povinnosti! Salesiáni jako celek tvoří jedno tělo neboli Kongregaci. Plní-li všechny údy tohoto těla svůj úkol, rozvíjí se všechno v pořádku a spokojenosti. Jinak se dostaví nepořádky, poruchy, zlomeniny, rozklad a nakonec zkáza samého těla. Každý tedy zastávej svěřený úřad horlivě, pokorně a s důvěrou v Boha a nenech se zastrašit, i když bude třeba přinést těžkou oběť! Raduj se spíše, že tvá námaha přinese užitek Společnosti, jejímuž blahu jsme se všichni zasvětili!

5. Při žádném zaměstnání, při

žádné práci, námaze nebo utrpení nezapomínejme, že jsme se zasvětili Bohu, že jenom pro Něho máme pracovat a jen od Něho očekávat svou odměnu. On pečlivě zaznamenává i tu nejmenší věc, vykonanou pro jeho svaté jméno, a víra nás učí, že nás jednou za to bohatě odmění. Až se na konci života objevíme před jeho soudnou stolicí, pohlédne na nás láskyplně a řekne: "Dobře, služebníku dobrý a věrný; že jsi byl nad málem věrný, nad mnohým tě ustanovím, vejdi v radost Pána svého!" /70/

Drazí salesiáni!

Vše, co vám zde bylo stručně naznačeno, bude obšírně rozvedeno ve zvláštní příručce. Prozatím přijměte tyto Stanovy jako odkaz pro celou Společnost! Myšlenky, které předcházejí, přijměte jako památku, kterou

vám zanechávám jako otec před odchodem na věčnost. Cítím, že se k ní rychle blížím. Odporučujte Bohu spásu mé duše a ani já se neustanu modlit za vás, a- bychom přesným zachováváním Sta- nov mohli šťastně žítí zde na zemi a jednou z milosrdenství Božího nám všem bylo dopřáno shledat se v blažené věčnosti, kde se budeme radovati a chvá- liti Boha. Amen.

Na svátek Nanebevzetí P. Marie
15. srpna 1875.

Nejoddanější v Kristu Ježíši

Jan Bosco, kněz.

Nejdražší synové v Ježíši Kristu!

Musíme být upřímně vděční Božské Prozřetelnosti, že jejím řízením dostáváme do rukou právě v 50. roce po vydání našich Stanov, schválených papežem Piem IX. bl.p., Stanovy, schválené slavně panujícím papežem Piem XI. Jejich znění je nově upraveno ve všech částech podle předpisů Zákoníku církevního práva a podle rozhodnutí našich všeobecných kapitul.

Nová úprava, v níž je zde předkládám, nic neubírá duchu prvních Stanov, který je v nich úzkostlivě zachován.

Když náš ctih. otec vydával Stanovy, připojil úvodem řadu povzbuzení, které jsou živým důkazem, jeho otcovské starostlivosti. Musíme je znova a znova pročitati s úctou a synovskou láskou, neboť neztratila nic na

své časovosti a důležitosti.

Vycítíme v nich, že rychlý rozvoj naší Společnosti a dobro, které se všude vykonalo, jsou nepochybně též ovocem zachovávání Stanov. To nám bude podnětem a vzpruhou, abychom je vždy se vším úsilím věrně a rádi zachovávali, aby naše Společnost, jejímiž oddanými syny máme být, rozkvétala a vzrůstala, byla ozdobena nejkrásnějšími ctnostmi a přinášela hojné ovoce dobra k záchraně duší, k slávě Boží a oslavě Církve svaté.

Kéž nám žehná P. Maria Pomocnice a učiní nás hodnými syny Don Bosca. To je mým přáním a mou vroucí prosbou.

Jsem vám v Ježíši Kristu

oddaný

Filip Rinaldi, kněz.

V Turině na svátek P. Marie Ne-
poskvrněné 1923.

S T A N O V Y
Společnosti
sv. Františka Saleského.

I.

Cíl salesiánské Společnosti.

1. Cíl salesiánské Společnosti je, aby členové při snaze o křesťanskou dokonalost prokazovali všechny skutky duchovního i tělesného milosrdenství mládeži, zvláště nejchudobnější.

2. Ježíš Kristus od počátku pracoval a učil. Tak ať si hledí i členové kromě vnitřních ctností zdokonalit se v ctnostech vnějších i ve vědě. Nato

se horlivě přičiní pomáhat bližnímu.

3. Skutky milosrdenství vůči mládeži, jimž se členové věnují, jsou:

I. Oratoře sváteční a pokud možno i každodenní.

II. Útulky se školami řemeslnickými a hospodářskými.

III. Ústavy pro výchovu kněžského dorostu.

IV. Ústavy pro internisty i externisty škol obecných i středních.

V. Konečně každé jiné dílo, které má za cíl záchranu mládeže.

4. První skutek milosrdenství bude shromažďovat nejchudší a nejopuštěnější hochy a vyučovat je ve svatém náboženství, hlavně ve svátečních dnech. Proto ať se vždy s větší péčí otvírají oratoře a podporuje jejich rozvoj, kde to připouštějí místní poměry a souhlas církev-

ní vrchnosti.

5. Často se však přihází, že se najdou hoši tak opuštění, že je marná veškerá péče jim věnovaná, nejsou-li přijati do nějakého útulku. Proto ať se s největší horlivostí otvírají domy, v nichž se jim s pomocí Boží Prozřetelnosti bude poskytovat přístřeší, strava a šatstvo. Tyto útulky ať nevidí svůj cíl pouze v náboženské výchově chlapců, ale ať je připraví tak, aby si mohli počestně vydělávat svůj chléb. Dílny však ať nemají za cíl zisk, ale ať jsou opravdovými školami umění a řemesel. Ať se to tedy zařídí tak, aby chovanci pracovali a dílny aby vynášely tolik, kolik dovoluje povaha škol. Totéž platí o školách hospodářských.

6. Poněvadž však hoši, kteří touží po kněžství, jsou vystaveni přetěžkým nebezpečím, bude

tato Společnost s největší péčí pěstovati pobožnost a povolání v těch, kteří se zvláště doporučují svou zbožností a pílí. Proto ať se otvírají ústavy, jejichž program a rozvrh ať se usměrní tak, aby se v nich mohla pěstovat kněžská povolání. Totéž platí o ústavách pro Syny Panny Marie, to je pro takové aspiranty kněžského nebo řeholního stavu, kteří by pro svůj pokročilý věk nemohli jinde snadno za svým povoláním jít.

7. Tato Společnost bude přijímat do svých škol a ústavů též chlapce pro obecné a střední školy, ale přednost ať mají chudobnější, kteří právě proto nemohou jinde studovat, jen když dávají nějakou naději na povolání k duchovnímu stavu. Poněvadž pak z mladých lidí největšího soucitu zasluhují ti, kteří dosud se svými rodinami a národy nepoznali světla

evangelia, proto se budou členové horlivě věnovat i zámorským misiím.

8. Pokud jde o ostatní společenské vrstvy, poněvadž je stále čitelnější potřeba poděpřít katolické náboženství i mezi národy křesťanskými, budou se členové horlivě snažit, aby utvrdili a povzbudili ve zbožnosti ty, kteří z touhy po ctnostnějším životě věnují několik dní duchovním cvičením. Ať také členové šíří mezi lidem dobré knihy a použijí všech prostředků, které vnuká vroucí láska. Konečně slovem i tiskem budou čelit bezbožnosti a bludům, které zkoušejí všechny způsoby, aby se zahnízdily mezi nevědomými a nevzdělanými. K tomu mají směřovati kázání, která se občas konají, třídení a devítidenní poboznosti, a konečně šíření dobrých knih.

9. Členové budou všemožně

podporovat nábožná sdružení, zřízená v místech, kde jsou naše domy. Mimo to ať šíří "Arcibratrstvo ctitelů P. Marie Pomocnice" a "Zbožná sdružení salesiánských spolupracovníků a bývalých chovanců.

10. Fary se zpravidla nepřijímají. Kdyby se však přece ze zvláštních důvodů zdálo vhodným přijat nějakou faru, třeba si vyžádat, aby nebyla dána jednotlivci, ale Společnosti a s dovolením Svaté Stolice.

11. Konečně ve vyjíměčných případech se budou konati i jiné skutky lásky a dobročinnosti.

II.

Forma Společnosti.

12. V této Společnosti, složené z duchovních a laiků, vedou všichni členové společný život, spojený jediné poutem bratrské lásky a jednoduchých slibů, kte-

ré je pojí tak, že tvoří jedno srdce a jednu duši, aby milovali Boha a sloužili mu ctností chudoby, čistoty a poslušnosti a opravdovým křesťanským životem.

13. Pro povzbuzení společného života bylo stanoveno, aby se ve všech domech Společnosti zachovávalo jednotné vedení, správa i účetnictví. A denní rozvrh každého domu ať je ustálen tak, aby se členové snadno mohli sejít k pobožnostem, ke stolu i k odpočinku.

14. Bratrská jednota se bude podporovat společným čtením Salesiánského věstníku, vyhýbáním politickým otázkám a národnostním sporům, hlavně mezi členy rozličných národností. K tomu přispívá vhodné omezení četby novin. Které noviny a ~~jak~~ je může číst, má právo určit pouze inspektor.

15. Večer po společných mod-

litbách jsou zakázány soukromé rozhovory; proto ať se každý v tichosti odebere do svého pokoje.

16. Bez vážné příčiny, uznané inspektorem, ať se nepřipouštějí k našemu společnému životu cizí lidé, ať jsou to kněží nebo laici.

17. Duchovní si podle předpisů posvátných kánonů ponechají jednoduchá beneficia, ale užitek z nich plynoucí bude bráti Společnost, dokud beneficiáti zůstanou v ní.

18. Kdo přinese do Společnosti peníze, nábytek nebo jakoukoliv věc s úmyslem podržet si její vlastnictví, musí dát podrobný seznam představenému, který všechno ověří a vydá mu potvrzení o přijetí. Bude-li pak člen chtít zpět předměty, které se užíváním kazí, dostane je v tom stavu, v jakém tehdy budou, bez nároku na náhradu.

19. Všichni kněží odevzdají almužnu za mše řediteli vlastního domu. Všichni, duchovní i laici, odevzdají mu všechny peníze i dary, které dostanou pod jakýmkoliv titulem, vyjma ustanovení čl. 25.

20. Každý člen je povinen zachovávat slíby. Nikdo nemůže býti zproštěn slibů ani časných ani věčných bez prominutí Svaté Stolicе nebo propuštěním ze Společnosti podle církevního práva.

21. Každý ať setrvá až do konce života v povolání, k němuž byl povolán. Každého dne ať si připomíná vážná slova Božského Spasitele: "Žádný, kdo položil ruku na pluh a ohlíží se nazpět, není způsobilý ke království Božímu."

22. Kdyby však přece někdo vystoupil ze Společnosti, nebude moci požadovat odškodnění za čas zde ztrávený. Nabude však

opět plného práva na movitý i nemovitý majetek, jehož vlastnictví si při vstupu do Společnosti podržel. Ale nebude moci požadovat užitky ani vyúčtování z jeho správy za dobu, kterou ztrávil ve Společnosti.

23. Aby členové měli vždy v živé paměti své povinnosti, nechť má každý jeden výtisk Stanov, které se budou čísti společně celé dvakrát ročně.

III.

Slib chudoby.

24. Slib chudoby zakazuje členům nakládat s jakoukoliv časnou věcí, mající nějakou cenu, bez dovolení právoplatného představeného.

25. Členové této Společnosti podrží vlastnictví svého jmění i možnost získat další zákonitým způsobem. Před prvními sliby musejí na celou dobu, po-

kuď budou sliby vázání, postoupiti správu svého jmění, komu budou chtít, a svobodně rozhodnout o jeho užívání a důchodu, který přináší. I po slibech může člen toto postoupení a rozhodnutí změnit, ale ne ze své vůle, nýbrž s dovolením hlavního, když tato změna, jednající o značné části jmění, není ve prospěch Společnosti. Toto všechno stejně třeba zachovávat přes to, že má sliby, i ohledně majetku, kterého nabude až po slibech.

26. Každý novic pořídí před prvními sliby svobodně závěť ohledně majetku, který má nebo kterého snad nabude. Tuto závěť nebudou členové moci změnit bez dovolení Svaté Stolicе nebo v naléhavém případě, není-li možno obrátit se na Svatoú Stolicі, bez dovolení inspektora, a není-li možno obrátit se ani na něho, bez dovolení ředitele.

* představeného

27. Členům není dovoleno smlouvou mezi živými postoupit vlastnictví svého majetku jako dar.

28. Členům však nebudiž bráněno vykonávat vlastnické úkony, mají-li k tomu dovolení hlavního představeného nebo inspektora.

29. Vše, co členové získají buď svou pílí, nebo jako odměnu za vykonanou práci anebo jako členové Společnosti, nesmějí si podržet ani přivlastnit; všechno však musí být dáno do společného majetku k všeobecnému užitku Společnosti.

30. Nikdo ať nadrží z jakéhokoliv důvodu peníze u sebe nebo u jiných, ve Společnosti nebo mimo ni.

31. Podle zvyku řeholních společností podrží si člen vlastní rukopisy pro soukromou potřebu i po složení slibů a při změně místa může je vzít

s sebou.

32. Každý musí udržovat svou světnici v největší prostotě. Ať se snaží všemožně zdobit své srdce ctnostmi a ne zdi domu.

33. Konečně, ať má každý své srdce odpoutáno od pozemských věcí; o to se členové budou snažit životem ve všem společném, ať se to týče jídla nebo šatstva; nikdo si nesmí něco podržet bez zvláštního dovolení představeného.

IV.

Slib čistoty.

34. Kdo zasvětil svůj život záchraně opuštěné mládeže, musí se zajisté všemi silami snažit, aby se obohatil všemi ctnostmi. Ale ctnost, jíž třeba věnovat největší péči, kterou vždy třeba mít na zřeteli, ctnost andělská, Synu Božímu nad všechny milá a drahá, je ctnost čistoty.

35. Kdo nemá odůvodněnou naději, že bude moci s pomocí Boží zachovávat ctnost čistoty ve slovech, skutcích i myšlenkách, nechť nevstupuje do této Společnosti; neboť byl by často vystaven nebezpečí.

36. Slova a pohledy, třeba lhostejné, bývají často špatně vykládány hochy, kteří již byli obětí lidských vášní. Proto jest třeba největší opatrnosti v rozhovoru a jednání s chlapci jakéhokoliv věku a stavu.

37. Každý ať se vyhýbá obcování se světskými lidmi, kde by této ctnosti hrozilo nebezpečí, zvláště však s osobami druhého pohlaví.

38. Nikdo ať nevstupuje do domu známých, ani přátel, bez dovolení představeného, který mu podle možnosti přidělí jednoho průvodce.

39. Aby byla čistota co nejvíce chráněna, třeba užívat

zvláště těchto prostředků: přistupovat zbožně a často ke svátosti pokání a ke Stolu Páně, věrně plnit rady zpovědníkovy, střežit se zahálky, krotit a držet na uzdě všechny tělesné smysly, konat návštěvy Ježíše v Nejsvětější Svátosti, často vzývat střelnými modlitbami Nejsvětější Pannu, sv. Josefa, jejího nejčistšího snoubence, sv. Františka Saleského, svatého Don Bosca, sv. Aloise z Gonzagy, kteří jsou hlavními ochránci naší Společnosti.

V.

Slib poslušnosti.

40. Prorok David vroucně prosíval Boha, aby ho naučil plnit svou vůli. Náš Spasitel nás ujistil, že přišel na zem, ne, aby konal svoji vůli, nýbrž vůli Otce, jenž jest v nebesích.

Na to je právě slib poslušnosti, abychom byli jisti, že konáme svatou vůli Boží.

41. Slibem poslušnosti jsou členové zavázáni poslouchat rozkazy zákonitého představeného v tom, co se přímo nebo nepřímo vztahuje k zachovávaní slibů a Stanov. Proto pod slib poslušnosti spadají všechna nařízení, která představený vydal výslovně s úmyslem, zavázat na základě slibu, jen když se rozkaz neprotiví duchu Stanov nebo jim není úplně cizí.

42. Jen vyšším představeným a ředitelům jest dovoleno rozkazovat na základě slibu poslušnosti. Ať tak činí jen zřídka, obezřetně a nejvýš opatrně, a jen když toho vyžaduje nějaký vážný důvod.

43. Ctnost poslušnosti vyžaduje, aby všichni plnili horlivě své povinnosti, zachovávajícíce věrně Stanovy, předpisy své-

ho zaměstnání a rozkazy představených, a nepřijímali bez jejich svolení žádná zaměstnání, ať jsou jakákoliv.

44. Každý ať poslouchá svého představeného a ať ho pokládá ve všem za laskavého otce, poslouchá ho bez výhrady, ochotně, s radostí a pokorou, přesvědčen jsa, že v rozkaze se jeví vůle Boží.

45. Abychom se nepřipravili o zásluhy, plynoucí ze ctností poslušnosti, poslouchejme bez odporu ve slovech, skutcích nebo v srdci. Čím více je někomu něco proti mysli, tím větší zásluhu bude mít, vykoná-li to.

46. Ať nikdo nic nedůtklivě nevyžaduje ani neodmítá. Viděli však, že je mu něco škodlivé nebo potřebné, ať to uctivě vyloží představenému, který se mu s největší starostí vynasnaží vyhovět.

47. Každý měj velkou důvěru

k představenému. Proto bude členům velmi prospěšné, když občas podají představeným zprávu o svém vnějším životě. Každý tedy ať jim vyloží jednoduše a ochotně vnější poklesky a přestupky proti Stanovám. Dále bude užitečno, aby každý upřímně vyložil i svůj pokrok ve ctnosti, pochybnosti a úzkosti svého svědomí, ačkoliv k tomu není vázán, aby obdržel radu a útěchu, a je-li třeba, i patřičné napomenutí.

48. Proto každý člen ať podá aspoň jednou za měsíc zprávu o svém vnějším životě řediteli nebo tomu, kdo byl tím pověřen. Zpravodání jedná o těchto věcech:

I. Zdraví.

II. Studium a práce.

III. Může-li plnit své povinnosti a s jakou horlivostí je plní.

IV. Může-li bez obtíží konat pobožnosti a s jakou horlivostí

je vykonává.

V. Jak často přistupuje k svátosti pokání a k svatému přijímání.

VI. Zachovává-li Stanovy a má-li nějaké těžkosti v jejich plnění.

VII. Plní-li svědomitě vnější povinnosti bratrské lásky.

VIII. Ví-li v domě o nějakém nepořádku, který by se měl odstranit, zvláště jedná-li se o zabránění hříchu.

VI.

Správa Společnosti.

49. Členové budou mít za rozhodčího nejvyššího představeného papeže, jemuž i na základě slibu poslušnosti budou pokorně a uctivě poddáni všude, vždy a ve všech nařízeních. Každý člen bude se zvláštní péčí šířit a vší silou hájit autoritu a zachovávání zákonů katolické Cír-

kve a její nejvyšší hlavy, zákonodárce a zástupce Ježíše Krista na zemi.

50. Co se týče vnitřního vedení, jest nejvyšší moc nad celou Společností řádně svěřena hlavnímu představenému a jeho poradnímu sboru, který se nazývá Hlavní kapitulou a skládá se z prefekta, spirituála, ekonoma a tří rádčů; mimořádně pak je svěřena všeobecné kapitule.

51. Každých pět let zašle hlavní představený v ustanovený čas zprávu o stavu Společnosti posvátné Kongregaci řeholníků podle směrnic téže Kongregace.

52. Nikdo nemůže posílat ani přijímat dopisy bez dovolení představeného nebo jiného člena, výslovně k tomu^{ím} pověřeného, vyjma Hlavní kapitolu a jejího tajemníka, generálního prokurátora, inspektory a ředitele domů. Všichni členové mohou však

bez souhlasu místních představených posílat dopisy nebo jiné spisy bez jakékoliv přehlídky Svaté stolici, vyslanci Svaté stolice u dotyčného národa, kardinálovi ochránci, hlavnímu představenému, členům a sekretáři Hlavní kapituly, inspektorovi a řediteli svého domu, je-li náhodou nepřítomen. Zároveň mohou členové od všech výše uvedených dostávat dopisy bez jakékoliv přehlídky.

53. Ostatní dopisy musejí se odevzdat řediteli nezalepené. Došlé dopisy odevzdá ředitel otevřeně. V této věci však ať jedná velmi opatrně a taktně a ať vždy pamatuje na povinnost listovního tajemství.

54. Členové jsou povinni zachovávat dekréty místního biskupa a diecesní zákony a obyčaje, které podle církevního práva se vztahují i na řeholníky, z biskupské pravomoci vyňaté.

VII.

Hlavní představený.

55. Hlavní představený řídí celou Společnost. Za své sídlo si může zvolit kterýkoliv její dům a má moc náde všemi inspektoři, domy a členy po stránce duchovní i časné.

56. Nemá však právo prodávat nebo kupovat nemovitý majetek Společnosti bez souhlasu Hlavní kapituly. Co se týče zcizení majetku Společnosti a dělání dluhů jejím jménem, ať se zachovávají všechny předpisy Církevního práva a dekrety, sv. Stolice.

57. Aby někdo mohl být zvolen hlavním představeným, vyžaduje se, aby byl knězem, aby byl členem naší Společnosti aspoň deset roků od prvních slibů, aby byl narozen ze zákonitého manželství, aby dokončil čtyřicátý rok věku a zářil čle-

nům svatostí života a vynikal schopností a rozvahou ve vyřizování záležitostí Společnosti.

58. Hlavní představený zůstane v úřadě dvanáct let a může být opět zvolen. Ale toto opětovné zvolení musí být vždy potvrzeno Svatou Stolicí.

59. Zemře-li hlavní představený, zastupuje ho prefekt, dokud nebude zvolen jeho nástupce. Ale za své správy nemůže zavést žádnou změnu v ohledu disciplinárním ani administrativním.

60. S toutéž pravomocí, jakou má prefekt po smrti hlavního představeného, bude řídit a spravovat až do zvolení svého nástupce i hlavní představený Společnost ode dne, kdy končí doba jeho úřadu.

61. Jakmile hlavní představený zemře, oznámí prefekt jeho smrt inspektorům a ředitelům domů, aby se ihned konaly za

jeho duši Stanovami předepsané pobožnosti. Na to svolá všeobecnou kapitolu k volbě nového hlavního představeného. Tato volba se nesmí konat dříve, než uplynou tři měsíce, ani později, než uplyne šest měsíců od smrti hlavního představeného. Mimo to nařídí pobožnosti za osvětlení Duchem svatým a jasně a důkladně upozorní **všechny** na přísnou povinnost dáti hlas tomu, koho uznají v Pánu za hodna zvelebení.

62. Je-li třeba provést volbu, protože hlavní představený dokončil dvanáct let svého úřadu, on sám upozorní šest měsíců před koncem svého úřadu Hlavní kapitolu, že se blíží konec jeho úřadování. Podá o tom zprávu inspektorům i ředitelům domů a zároveň svolá všeobecnou kapitolu, ustanoví den volby svého nástupce a upozorní při tom na to, co jest řečeno v předcházejícím článku. Tato volba se

musí vykonat během patnácti dní od skončení jeho úřadu.

63. Hlavní představený se nemůže vzdát svého úřadu bez souhlasu Svaté Stolice.

64. Kdyby se náhodou stalo, čehož nás Pán Bůh chraň, že by hlavní představený vážně zanedbával své povinnosti, může ho prefekt nebo kterýkoliv člen Hlavní kapituly v dohodě s ostatními členy důtklivě napomenouti. Kdyby to nestačilo, uvědomí o tom kapitula Posvátnou kongregaci řeholníků, z jejíž moci může být hlavní představený sesazen.

65. Volbu hlavního představeného provede všeobecná kapitula podle svého volebního řádu.

VIII.

Hlavní kapitula.

66. Prefekta, spirituála, ekonoma i tři rádce Hlavní kapí-

tuly volí všeobecná kapitula podle předpisů hl. XI. K těmto úřadům je volitelný, kdo ztrávil aspoň pět roků ve Společnosti, má třicet pět let a je knězem s věčnými sliby.

67. Každý člen Hlavní kapituly zůstane v úřadě šest roků a může být opět zvolen. Jestliže se uprázdnil úřad některého z nich pro smrt nebo jakoukoliv jinou příčinu před uplynutím šestiletí, svěří hlavní představený jeho úřad tomu, koho uzná v Pánu za nejlepšího, ale pouze do konce šestiletí, které předchůdce započal.

68. Aby úřad jím svěřený ne-
utrpěl, nemohou řádně sídlit mimo dům, v němž bydlí hlavní představený. Mimo to ať žijí v nejužším spojení s hlavním představeným, poslouchají ho, podávají mu zprávu o všem, co spadá pod jejich úřad, přijímají od něho rozkazy a směrnice, které

oznámí členům.

69. Povinnosti každého člena
Hlavní kapituly určí hlavní
představený podle potřeby vyjma
předpisy následujících článků.

70. Prefekt zastupuje ~~h~~lav-
ního představeného, když je ne-
přítomen nebo zaneprázdněn a to
ve všem, co se týče řádného ve-
dení Společnosti. Mimo to za-
stupuje ho v záležitostech, kte-
rými byl zvláště pověřen.

71. Spirituál má na starosti
mravní a duchovní prospěch Spo-
lečnosti a jejích členů. Proto
ať se informuje o řeholním cho-
vání jednotlivých spolubratří.
Ať si tedy vyžádá od inspektorů
v ustanovený čas zprávu o mrav-
ním i duchovním pokroku jejích
inspektorie.

72. Spirituál má bdít, aby
se věnovala výchově noviců ná-
ležitá péče. Proto se postará,
aby magistři noviců učili novi-
ce lásce a horlivosti, která

musí pronikat každého, kdo touží zasvětit celý život Bohu a spáse duší.

73. Dále bude dohlížet, aby se inspektoři postarali podle předpisů náležitě o vysvěcení kleriků.

74. Hlavní povinnost spirituála jest upozornit hlavního představeného na vše, co považuje za prospěšné duchovnímu blahu Společnosti. Hlavní představený zařídí, co uzná v Pánu za dobré.

75. Povinnost spirituála jest též uctivě napomenout hlavního představeného, kdyk^oliv by u něho zpozoroval přílišnou nedbalost v zachovávání Stanov nebo v péči o to, aby je druzí zachovávali.

76. Povinnost ekonoma jest pod vedením hlavního představeného spravovat jmění, které nepatří určité inspektorii ani domu, ale celé Společnosti. O

své správě podá aspoň jednou za rok výkaz hlavnímu představenému a jeho radě. Na zasedání, při němž o tom bude rokováno, nesmí být přítomen.

77. Ekonom dále řídí majetkový stav celé Společnosti; určuje totiž způsob, jak získávat, spravovat, udržovat a zcizovat nemovitosti i movitosti, a řídí s tím spojená jednání, jako stavby, půjčky, soudní jednání a jiné. Dohlíží rovněž na správu inspektorí a domů.

78. Jednomu z rádců Hlavní kapituly svěří hlavní představený všeobecnou péči o vše, co se týče literárního, vědeckého, filosofického a teologického vzdělání v celé Společnosti, a to jak členů, tak i chovanců.

79. Druhému z rádců Hlavní kapituly svěří hlavní představený péči o vzdělání chovanců ve školách řemeslnických i hospodářských, o výchovu členů v

jejich pracovních oborech vlastních pro tyto školy, a o přiměřený výcvik těch, kteří se mají věnovat domácím pracím.

80. Prefekt, spirituál, ekonom a tři rádci se zúčastní všech porad s právem hlasovacím, jde-li o propuštění některého člena, o zřízení nové inspektorie nebo otevření nového domu, o volbu inspektorů nebo ředitelů, o koupi nebo prodej nemovitostí a o jiné důležité záležitosti, které se týkají všeobecného prospěchu Společnosti.

81. Hlavní kapitula má svého tajemníka. Volí ho hlavní představený s Hlavní kapitulou a zůstává v úřadě do odvolání. Zúčastňuje se zasedání Hlavní kapituly, ale bez práva hlasovacího, a vede její protokoly. Řídí archiv Společnosti a pečuje o sbírku a registraci jejích statistik.

82. K projednání záležitostí u Svaté Stolicе má Společnost v Římě generálního prokurátora, kterého volí hlavní představený s Hlavní kapitulou, a zůstane v úřadě do odvolání. Nemůže však být odvolán bez dorozumění se Svatou Stolicí.

83. Bude-li třeba, určí hlavní představený se souhlasem Hlavní kapituly visitátory, jimž svěří starost o jistý počet domů, když to žádá jejich vzdálenost nebo počet nebo nějaká jiná okolnost. Visitátoři zastupují hlavního představeného v domech a záležitostech jim svěřených.

IX.

Inspektorie.

84. Podle počtu domů ustanovuje hlavní představený ve Společnosti se souhlasem Hlavní kapituly provincie neboli in-

spektorie, vyžádav si dovolení Svaté Stolice.

85. V čele inspektorie stojí inspektor, volený hlavním představeným se souhlasem Hlavní kapituly. Jakmile dostane dekret o svém zvolení, nabývá ihned plnou moc svého úřadu.

86. Inspektor vykonává nade všemi domy a členy inspektorie řádnou moc utriusque fori podle Církevního práva a Stanov Společnosti.

87. Hlavní jeho povinnost jest podporovat ve svěřené inspektorii blaho Společnosti, zachovávání Stanov a bratrskou lásku; bdít nad řeholní výchovou noviců a mladých spolubratří; starat se o řádné theologické a filosofické vzdělání kleriků podle Stanov; připouštět je podle předpisů ke svěcení po vyslechnutí domácí kapituly a rádců; pilně dohlížet, aby se spolubratři laici vycvičili a

zdokonalili ve svém řemesle nebo zaměstnání; vést a kontrolovat správu majetků inspektorie i jednotlivých domů.

88. Inspektor zastává svůj úřad podle předpisů Stanov a pod vedením hlavního představeného. Jemu podává zprávu o svém úřadování pravidelně jednou za rok a mimořádně, kdykoliv bude požádán.

89. Aby někdo mohl být zvolen inspektorem, vyžaduje se, aby byl knězem, pocházel ze zákonitého manželství, byl členem naší Společnosti aspoň deset let od prvních slibů, měl třicet let, byl všem příkladem v zachovávání Stanov a osvědčil se schopností a rozvahou ve vyřizování záležitostí.

90. Inspektor setrvává ve svém úřadě šest let, ale i během těchto šesti let může ho hlavní představený se souhlasem Hlavní kapituly přeložit jinam nebo

určit k jinému úřadu. Po skončení šestiletí může být znovu zvolen.

91. Inspektorovi pomáhají čtyři neb aspoň dva rádcové podle potřeb inspektorie. Volí je hlavní představený s Hlavní kapitulou po vyslechnutí inspektora. Ve svém úřadě zůstanou tři roky a mohou být opět zvoleni neb určeni i během tříletí k jiným úřadům.

92. Totéž platí o inspektoriálním ekonomovi, který bývá řádně volen z rádců.

93. Úlohou rádců je zúčastňovat se s právem hlasovacím schůzí, které svolá inspektor, a plnit úkoly, které jim svěří. Hlasy rádců jsou rozhodující, jedná-li se o připuštění do noviciátu, k prvním slibům a svěcení.

94. Aby někdo mohl být zvolen inspektoriálním rádcem nebo ekonomem, žádá se, aby byl kně-

zem, aby ztrávil aspoň pět roků ve Společnosti a měl věčné sli-
by. K tomuto úřadu mohou být vy-
bírání i ředitelé domů inspek-
torie, jen když jim vzdálenost
příliš nepřekáží zúčastňovat se
schůzí inspektoriální rady.

95. Zemře-li inspektor, pře-
vezme a vede celou správu in-
spektorie, dokud hlavní před-
stavený neurčí jinak, inspekto-
riální rádce, nejstarší ve svém
úřadě. Ze stejně starých úřadem
má přednost starší podle slibů
nebo konečně podle věku. Toto
všechno neplatí však pro in-
spektoriálního ekonoma.

96. Od inspektoriální rady
se liší inspektoriální kapitu-
la, která bude řádně svolána
vždy, když bude oznámena všeo-
becná kapitula a mimořádně, kdy-
koliv inspektor se souhlasem
hlavního představeného to uzná
za vhodné pro dobro a užitek
inspektorie.

97. Inspektoriální kapitula má za úkol:

I. Zvolit z členů inspektorie s věčnými sliby inspektoriálního delegáta a jeho zástupce pro všeobecnou kapitulu. Tyto volby se konají podle předpisu čl. 100.

II. Jednat o věcech, které vyžadují potřeby inspektorie.

98. Inspektoriální kapituly se zúčastní s hlasovacím právem:

I. Inspektor jako předseda,

II. inspektoriální rádčové,

III. ředitelé všech pravidelných domů inspektorie, totiž takových, které mají aspoň šest členů.

IV. z každého pravidelného domu po jednom delegátu, zvoleném z členů s věčnými sliby.

99. Volby delegáta se zúčastní ředitelé a členové se sliby věčnými i časnými. Po zvolení delegáta se zvolí ještě

jeden člen, aby ho zastupoval, kdyby se sám nemohl zúčastnit inspektoriální kapituly,

100. Obojí volba se provede tajným hlasováním. Jest zvolen, kdo dostane nadpoloviční většinu hlasů. Jestliže při prvním a druhém sčítání hlasů nikdo nedosáhl takové většiny, bude zvolen při třetím sčítání ten, kdo získá poměrnou většinu hlasů. A jestliže pak z třetího sčítání vyjdou dva se stejným počtem hlasů, bude zvolen ten, kdo je starší sliby, a jsou-li oba stejně staří podle slibů, bude zvolen starší věkem.

101. Jedná-li se o domy nepravidelné, takové totiž, ve kterých je méně než šest spolu-
bratří, zařídí to inspektor tak, aby se členové těch domů sešli - dovoluje-li to vzdálenost - pod předsednictvím ředitele nejstaršího podle věčných slibů a dosáhli tak počtu nejméně še-

sti. Takto shromáždění zvolí podle předpisů předcházejícího článku především jednoho z ředitelů těchto nepravidelných domů, potom delegáta, jenž ho má provázet na inspektoriální kapitulu, a konečně jeho zástupce. Kdyby se však pro vzdálenost nemohli členové nepravidelného domu sejít s členy druhého nepravidelného domu, shromáždí se ředitel a spolubratři tohoto nepravidelného domu se souhlasem inspektora v nejbližším pravidelném domě a společně s tamějšími členy, s tímž právem aktivním i pasivním, zvolí delegáta a jeho zástupce, jak bylo uvedeno shora.

102. Písemná volba jest přípustná v těchto případech:

1. Když se členové dvou nebo více nepravidelných domů nemohou sejít pro přílišnou vzdálenost nebo z jiné vážné příčiny k volbě ředitele a delegáta pro

inspektoriální kapitulu.

2. Když se členové nepravidelného domu nemohou dostavití z uvedených příčin do některého pravidelného domu k volbě delegáta inspektorie.

V těchto případech inspektor ve shodě s předpisy zařídí vše tak, aby byla zaručena tajnost a správnost voleb.

X.

Jednotlivé domy.

103. Kdykoliv se má ze zvláštní přízně Božské Prozřetelnosti otevřít nějaký dům, nechť se především vyžádá písemný souhlas biskupa diecése, v níž se dům má otevřít, a pak schválení Svaté Stolice.

104. Jen hlavní představený a jeho kapitula dovoluje inspektorům ctvírat nové domy, určovat nebo měnit jejich účel,

105. Při otvírání domů a při

přejímání správy jakéhokoli druhu třeba postupovat velmi opatrně, aby se v ničem nejednalo protizákonně.

106. Společnost nemůže převzít vedení seminářů v žádném případě bez výslovného svolení Svaté Stolicе.

107. Počet členů v domech, které se otvírají, ať není menší než šest, vyjma že by podle úsudku Hlavní kapituly vážné důvody žádaly jinak.

108. Představený každého domu se nazývá ředitel. Jmenuje ho hlavní představený s Hlavní kapitulou po vyslechnutí inspektora. Hlavní představený však může udělit zvláštní pravomoc inspektorům, v krajích velmi vzdálených.

109. Ředitel nemá být jmenován na delší dobu než na tři roky. Po jejích uplynutí může být potvrzen ještě jednou na další tříletí, ne však po třetí

bezprostředně v témž domě. Avšak i během tříletí může být přeložen do jiného domu nebo určen k jinému úřadu, když hlavní představený se souhlasem Hlavní kapituly, vyslechnuv inspektora, usoudí, že je to k větší slávě Boží.

110. V každém domě se ustanoví kapitula přiměřeně k počtu členů v domě bydlících. Volí nebo mění ji inspektor se svou radou po vyslechnutí mínění ředitele domu.

111. Kapitula se skládá z prefekta neboli ekonoma, katechety a rádce, kterých pravidelně nemá být víc než tři. Ke kapitule může být přibrán i farář nebo správce našeho kostela a ředitel sváteční oratoře.

112. Kdyby poměry vyžadovaly, může inspektor se souhlasem své rady a se schválením hlavního představeného učinit nějakou výjimku při sestavování kapitu-

ly domu nebo při přidělování úkolů jejím členům.

113. Povinností ředitele jest vésti dům po stránce duchovní, intelektuální a hmotné. V důležitějších záležitostech však bude lépe, když shromáždí svoji kapitulu a nic nerozhodno bez jejího souhlasu.

114. Ředitel nemůže kupovat a prodávat nemovitosti, stavět nové budovy nebo postavené bořit, zavádět důležité změny bez svolení hlavního představeného a inspektora.

115. Každý rok musí ředitel podat inspektorovi písemně výkaz o majetkové správě domu. Mimo to mu musí sdělit vše, co se týče vedení domu, kdykoliv o to bude požádán.

116. Prefekt zastupuje ředitele. Jeho hlavní povinností je starat se o hmotné záležitosti, pečovat o family, pečlivě dohlížet na kázen chovanců podle

předpisů každého domu a přání ředitele. Musí být připraven podat mu výkaz ze svého hospodaření, kdykoliv bude požádán.

117. Katecheta má pečovat o duchovní potřeby jak členů, tak i ostatních v domě. Kdykoliv bude třeba, napomene ředitele.

118. Rádcové se účastní spolu s prefektem a katechetou důležitějších rozhodnutí a pomáhají řediteli ve školských záležitostech a ve všem, co jim bude svěřeno.

119. Každý dům spravuje jmění, které bylo darováno nebo přineseno do Společnosti, aby sloužilo přímo tomu domu. Způsob vždy stanoví inspektor.

120. Inspektor navštíví aspoň jednou za rok každý dům, aby se důkladně přesvědčil, plní-li se povinnosti, které předpisují Stanovy Společnosti, a zároveň aby poznal, zda duchovní i časná správa domu směřuje sku-

tečně k vytčenému cíli, a to k šíření slávy Boží a k spáse duší.

121. Hlavní představený může navštívit každý dům osobně nebo prostřednictvím zástupce, kdykoliv to pokládá za potřebné a vhodné pro dokonalé poznání ústavu nebo to žádají zvláštní důvody.

XI.

Všeobecná kapitula.

122. Úkolem všeobecné kapituly jest volit hlavního představeného a členy Hlavní kapituly, projednávat vážnější záležitosti Společnosti a starat se o vše, co vyžadují potřeby Společnosti nebo časové a místní poměry.

123. Všechna usnesení všeobecné kapituly musí mít svůj podklad ve Stanovách, schválených Svatou Stolicí, a nesmějí obsahovat nic, co by se přičilo

jejich duchu.

124. Všeobecná kapitula může navrhnout Svaté Stoliči změny a doplňky k Stanovám, ale vždy tak, aby odpovídaly věrně duchu a důvodům, pro něž Stanovy samy byly schváleny. Tyto změny však nebudou závazné, dokud je neschválí Svatá Stoliče.

125. Usnesení všeobecné kapituly zavazují všechny členy hned po jejich vyhlášení hlavním představeným.

126. Všeobecná kapitula se shromáždí pravidelně každého šestého roku a kdykoliv bude třeba zvolit hlavního představeného, mimořádně pak, když to žádá nějaký vážný důvod, uznaný Svatou Stolicí.

127. Vyjma případ, o němž jedná článek 61., svolává všeobecnou kapitolu hlavní představený okružním listem, který pošle inspektorům a ředitelům domů. V něm označí hlavní účel,

místo a čas kapituly. Všeobecná kapitula musí býti svolána aspoň šest měsíců před zahájením.

128. Všeobecné kapituly se zúčastní s hlasem rozhodujícím:

I. Hlavní představený; bývalí hlavní představení.

II. Členové Hlavní kapituly.

III. Tajemník Hlavní kapituly.

IV. Generální prokurátor.

V. Inspektoři.

VI. Delegát z každé inspekce, řádně zvolený na inspekční kapitule.

VII. Ředitel mateřského domu v Turině.

129. Členové Hlavní kapituly, kterým vypršela úřední lhůta, zůstanou pro tentokrát členy shromážděné všeobecné kapituly, třebaže ještě nejsou v hodnosti potvrzeni.

130. Hlavní představený má

právo povolát na všeobecnou kapitulu i jiné spolubratry a osoby, nepatřící do Společnosti, když se má jednat o věcech, v nichž jsou zvlášť zběhlí. Účastní se však jen projednávání těch věcí, a to pouze s hlasem poradním.

131. Členové všeobecné kapituly jsou povinni zúčastňovat se zasedání kapituly. Nemohou se proto vzdát bez dovolení předsedy.

132. Aby usnesení všeobecné kapituly nabylo platnosti, vyžaduje se přítomnosti aspoň dvou třetin členů.

133. Schůzím předsedá hlavní představený nebo jeho zástupce.

134. Hlavní představený, po jeho smrti prefekt, určí jednoho člena Hlavní kapituly za poradatele příští kapituly, a oznámí jeho jméno inspektorům a ředitelům, aby mu mohli poslat písemné návrhy, které podle je-

jích mínění přispějí k větší slávě Boží a užitku Společnosti.

135. Aspoň tři dny před počátkem všeobecné kapituly odevzdají inspektoriální delegáti zápis o svém zvolení na inspektoriální kapitule pořadateli. Prozkoumá jej zvláštní komise, jmenovaná hlavním představeným nebo po jeho smrti prefektem. Kdyby vznikla pochybnost o platnosti volby některého delegáta, ať pořadatel hned na prvním zasedání upozorní na to všeobecnou kapitulu, aby ona svou mocí volbu prohlásila za neplatnou nebo vadu sanovala.

136. Na prvním zasedání předseda jmenuje dva nebo i více tajemníků, a bude-li třeba, i jiné jednatele. Úlohou tajemníků jest zapisovat do příslušných, důkladně vedených protokolů jednání a učiněná usnesení, jakož i obsah porad. Podle potřeby mohou být jmenováni i ji-

ní tajemníci a jednatele, kteří nejsou členy všeobecné kapituly, ale nikdy bez souhlasu kapituly.

137. Předseda se souhlasem zasedajících a jménem předsedy prohlásí, že kapitula je řádně svolána a zahájena. Tajemníci zanesou do protokolu její zahájení, jména a úřady všech přítomných podle jejich hodností.

138. V jednom zasedání se přečtou dekrety Svaté Stolicе, jejichž četba je předepsána.

139. Než přistoupí všeobecná kapitula k volbám, složí každý volič přísahu, že bude volit představené, o nichž podle svého svědomí soudí, že mají být zvoleni.

140. Každý může dávat a hledat vysvětlení o vlastnostech volitelných členů, ale nesmí prozradit, koho chce volit, ani jiné pobízet a přemlouvati. Každý by dal hlas raději tomu neb o-

nomu členu.

141. Po zahájení schůze předseda oznámí příčinu shromáždění. Pak se tajným hlasováním zvolí dva tajemníci a tři sčítatelé. Sčítatelé s předsedou přísahají, že budou věrně plnit svoji povinnost a zachovávat i po skončení kapituly vše v tajnosti.

142. Kdyby některý volič onemocněl, v domě, kde se koná kapitula, a nemohl se dostavit do zasedací síně, ale psát mohl, zajdou k němu dva sčítatelé a vloží jeho hlasovací lístek do osudí a pak přiloží k ostatním.

143. Sčítatelé posbírají všechny hlasovací lístky do osudí a sečtou je, aby se přesvědčili, zda počet hlasů odpovídá počtu voličů. Když počet hlasů přesahuje počet voličů, je volba neplatná. Jestliže souhlasí, lístky se roztřídí a sčítatelé oznámí, kolik hlasů kdo dostal.

Mezitím zapisují dva tajemníci jména, která jeden z čitateľů vyvolává.

144. K o dostal nadpoloviční většinu hlasů, je zvolen hlavním představeným. Přijme-li po předsedově prohlášení volbu, nastoupí ihned svůj úřad. Je-li však zvolen sám předseda, oznámí jeho zvolení nejstarší člen odstupující Hlavní kapituly.

145. Bylo-li první hlasování bezvýsledné, koná se ihned druhé a třetí. Jestliže i třetí zůstalo bez výsledku, koná se ještě čtvrté, ve kterém mají trpné volební právo jen ti dva členové, kteří dostali ve třetím hlasování největší počet hlasů. Kdyby ve čtvrtém hlasování oba měli stejný počet hlasů, bude zvolen a prohlášen za představeného starší prvními sliby nebo věkem.

146. Prefekt, spirituál a ekonom se volí tajným hlasová-

ním každý zvlášť. I oni musí být zvoleni nadpoloviční většinou hlasů. Ale po dvojím bezvýsledném hlasování je zvolen a za takového prohlášen od hlavního představeného jako dříve ten, kdo ve třetím hlasování dostal poměrnou většinu hlasů. Kdyby ve třetím hlasování počet hlasů byl stejný, je zvolen starší prvými sliby nebo věkem. Pokud jde o radce, provede se jejich volba jedním hlasovacím lístkem a jedním sčítáním pro všechny tři společně.

147. Po volbách oznámí hlavní představený všem členům jména zvolených a úřad, který byl každému svěřen.

148. Při projednávání záležitostí, o nichž mluví čl. 122, 124, 125, nabude platnosti zákona to, co přijme nadpoloviční většina. Při stejném počtu hlasů může předseda jeden hlas přidat té straně, kterou v Pánu

považuje za lepší.

149. Oznámit Společnosti usnesení generální kapituly náleží hlavnímu představenému.

XII.

Pobožnosti.

150. Činný život, jemuž se Společnost zvláště věnuje, působí, že členové nemohou vykonávat mnoho pobožností společně. Ať to však doplní vzájemným . dobrým příkladem a dokonalým plněním všeobecných povinností křesťana.

151. Důstojné držení těla, jasné, pobožné a zřetelné vyslovování při posvátných úkonech, skromnost v řeči, pohledech i chůzi doma i venku má se u našich spolubratří projevovat tak, aby se tím lišili od všech ostatních.

152. Členové přistoupí každý týden k svátosti pokání u zpo-

vědníků, které hlavní představený neb inspektor zplnomocnil k zpovídání spolubratří. Zůstává však v platnosti kánon 519 Církevního práva. Kněží budou každý den sloužit mši svatou, ostatní se jí každého dne zúčastní a náležitě připraveni přistoupí často, je-li možno i každodenně, podle rady zpovědníkovy k svatému přijímání.

153. Kromě času k ústním modlitbám ať věnuje každý denně aspoň půl hodiny vnitřní modlitbě, když mu v tom nebrání kněžské povinnosti. V tom případě nahradí rozjímání častými střelnými modlitbami a s větším zápalem a láskou obětuje Bohu povinnosti, které mu překáží vykonat stanovené pobožnosti.

154. Každý den se pomodlí pět desátek růžence a věnuje nějaký čas duchovní četbě.

155. Každý pátek se členové budou postit ke cti utrpení

Krista Pána.

156. V poslední den každého měsíce nebo v jiný den, stanovený ředitelem, odloží každý pokud možno časné starosti a v usebranosti vykoná "Přípravu na šťastnou smrt." Všechny časné i duševní záležitosti uspořádá tak, jako by měl už opustit svět a odebrat se na věčnost.

157. Příprava na šťastnou smrt se bude konat společně podle těchto pravidel:

I. Mimo obvyklé rozjímání bude ještě půl hodiny rozjímání nebo konference náboženského obsahu.

II. Každý ať se aspoň na půl hodiny zamyslí, zdali minulý měsíc znamenal pro něho zisk nebo ztrátu ve ctnosti, zvláště ohledně předsevzetí z duchovních cvičení a zachovávání Stanov. Každý ať si učiní pevné předsevzetí, že se polepší.

III. Zpověď v tento den buď pečlivější, jako by to byla poslední v našem životě. Svaté přijímání ať se přijme jako posila na cestu do věčnosti.

IV. Vykonají se modlitby, které obsahuje modlitební knížka, a přečtou se celé Stanovy Společnosti nebo alespoň jejich část.

158. Kdo by pro své zaměstnání nemohl vykonat společně Přípravu na šťastnou smrt ani všechny zmíněné pobožnosti, nechť vykoná s dovolením ředitele jen ty, které jeho povinnosti připouštějí a ostatní odloží na příhodnější den.

159. Každý vykoná jednou za rok deset nebo aspoň šest dní duchovních cvičení, aby se mohl výhradně věnovat pobožnostem. Na konci vykoná zpověď za celý rok. Před přijetím do Společnosti a před složením slibů vykoná každý desetidenní duchovní cvi-

čení a očistí svoji duši generální zpovědí.

160. Kdykoliv Boží Prozřetelnost povolá na věčnost některého člena nebo novice, ředitel domu, k němuž zesnulý patřil, se postará, aby bylo odslouženo za jeho duši třicet mší svatých. Nekněží obětuji za zemřelého aspoň jedno svaté přijímání. Všichni však se pomodlí za jeho duši pět desátek růžence.

161. Zemře-li otec nebo matka některého spolubratra, dá ředitel domu, v němž se tento člen nachází, odsloužit deset mší svatých za zemřelého nebo zemřelou. Nekněží obětuji jedno svaté přijímání. Všichni pak se pomodlí pět desátek růžence.

Mimo to každý rok 25. listopadu bude sloužena v každém domě jedna mše sv. za všechny zemřelé rodiče spolubratří.

162. Zemře-li za svého úřadu

ředitel, inspektor, člen Hlavní kapituly, její tajemník, generální prokurátor, apoštolský prefekt, apoštolský vikář nebo hlavní představený, bude sloužena mimo pobožnosti stanovené čl. 160. ještě třicátého dne po smrti nebo v jiný příhodnější den slavná mše svatá, a to za ředitele v jeho domě, za inspektora ve všech domech inspektorie, za člena nebo tajemníka Hlavní kapituly a za generálního prokurátora v hlavním domě každé inspektorie, za prefekta, apoštolského vikáře ve všech domech prefektury nebo vikariátu, za hlavního představeného ve všech domech Společnosti.

Kdykoliv se členové sejdou na duchovní cvičení, předepsaná Stanovami, zúčastní se jedné mše svaté za zemřelé spolubratry. Inspektor se postará, aby byla sloužena ve vhodný den.

163. V den, jenž následuje

po svátku svatého Františka Saleského, odslouží každý rok všichni kněží Společnosti mši svatou za zemřelé spolubratry. Ostatní přistoupí k sv. přijímání a pomodlí se pět desátek růžence Panny Marie s ostatními modlitbami.

XIII.

Studia.

164. Členové, kteří se chtějí stát kněžími, musí se vážně věnovat aspoň dva roky studiu filosofie a aspoň čtyři roky studiu teologie.

165. Mimo vědní obory stanovené kánony Církevního práva, budou se věnovat studiu knih a pojednání, které odborně mluví o způsobu, jak vyučovat mládež náboženství.

166. Naším učitelem je svatý Tomáš a jiní autoři, kteří jsou všeobecně považováni za nejzna-

menitější v katechetice a ve výkladu katolického učení.

167. Za učitele věd filosofických a teologických ať se vybírají raději ti profesori, spolubratři nebo cizí, kteří jsou víc váženi pro ctnostný život, nadání a vynikající vzdělání.

168. Každý člen ať se přičiní a vypracuje si cyklus meditací a instrukcí nejprve pro mládež a pak též pro věřící vůbec.

169. Dokud členové studují, nesmí jim být ukládány žádné povinnosti, které by je odváděly od učení nebo jakkoliv jim překážely chodit do školy.

XIV.

Přijetí do Společnosti.

170. Každý se musí podrobit třem zkouškám, nežli jest definitivně přijat do Společnosti.

První předchází noviciát a jmenuje se zkouškou aspirantů. Druhá jest noviciát a třetí doba tříletých slibů.

171. Pro první zkoušku obyčejně stačí, když čekatel ztrávil jistý čas v některém domě Společnosti nebo chodil do jejích škol, a v této době se vyznačoval ctnostmi a nadáním.

172. Žádá-li dospělý o přijetí do Společnosti a je-li přijat na první zkoušku, nechť vykoná duchovní cvičení a pak ať se cvičí několik měsíců v různých zaměstnáních Společnosti, aby poznal a zkusil způsob života, který si chce zvolit. Kdo jest přijat za koadjutora, musí prodělat vždy šest celých měsíců aspirantátu a inspektor může tuto dobu ještě prodloužit, ale ne více než o dalších šest měsíců.

173. V době první zkoušky musejí místní představení svě-

domitě pozorovat, hodí-li se čekatel pro Společnost, a oznámit inspektorovi vše, co uznají v Pánu za vhodné.

174. Noviciát začíná, jakmile čekatel, přijatý inspektorem se souhlasem a potvrzením jeho rady, vstoupí do noviciátu a poddá se vedení magistra.

175. Žádá-li někdo o připuštění do noviciátu, vyžádá si inspektor podle Církevního práva jeho testimoniálky. Rovněž podle Církevního práva splní inspektor všechny předpisy týkající se připuštění do noviciátu a k slibům. Inspektorovi náleží též propouštění noviců.

176. Nikdo ať není přijat do noviciátu, není-li prost všech zákonitých překážek, které vypočítává Kánon 542. Zdraví čekatelů budiž takové, aby mohli plnit celé Stanovy Společnosti bez výjimky.

177. Pro přijetí noviců, kte-

ří mají nějaké kanonické překážky a chtějí se stát kněžími, vyžaduje se dispens od Svaté Stolicе.

178. Laici musí znáti aspoň základní pravdy víry, musí umět číst a psát a býti schopni vykonávat nějaké zaměstnání ve Společnosti.

179. Inspektor může připustit čekatele do noviciátu, obdrží-li většinu hlasů inspektoriální rady. Doklady o přijetí musí být poslány Hlavní kapitule.

180. Když noviciát uplyne a novic ukázal, že hledá ve všem větší slávu Boží, že jest proniknut duchem Společnosti a že je příkladný v pobožnostech a v konání dobrých skutků, pokládá se pro něho rok druhé zkoušky za skončený a kapitula domu noviciátu projedná jeho připuštění k slibům.

181. Dostane-li novic v kapitule domu většinu hlasů, může

ho inspektor se souhlasem své rady přápuštit ke slibům. Jinak bude propuštěn nebo se mu prodlouží noviciátní zkouška, ne však více nežli o šest měsíců. Dcklady o přápuštění pošle inspektor Hlavní kapitule.

182. Nikdo nemůže být přápuštěn k slibům, kdo nemá šestnáct let.

183. První sliby se skládají na tři roky nebo na delší dobu, jestliže novici chybí více než tři roky do jedenadvaceti let, předepsaných pro složení věčných slibů.

184. V době dočasných slibů bude se ředitel domu starat o nového člena tak, jako magister noviců, především však se zřetelem na článek 195.

185. Po prvních slibech inspektor vyslechne kapitolu domu a inspektoriální radu a dovolí tomu, koho pokládá za způsobilého, aby obnovil sliby na dal-

ší tři roky nebo na kratší čas nebo složil sliby věčné.

186. Formule skládání slibů, u nás užívaná, jest tato:

Ve jménu svaté a nerozdílné Trojice, Otce, Syna i Ducha svatého, já N. N. předstupuji před tvář Boha všemohoucího a věčného, a ač nehoden jeho pohledu, přece pln důvěry v jeho svrchanou dobrotu a nekonečné milosrdenství, v přítomnosti blahoslavené Panny Marie Neposkvrněné, Pomocnice křesťanů, sv. Františka Saleského, sv. Jana Bosca a všech svatých nebes, skládám slib chudoby, čistoty a poslušnosti Bohu ve Vaše ruce, vele důstojný pane N. N., který zastupujete hlavního představeného naší Společnosti, na ... roky /nebo: na věky/ podle Stanov Společnosti salesiánské.

187. V důvěře v Božskou Prozřetelnost, která nikdy nikoho neopouští, kdo v ni důvěřuje,

Společnost každému opatří vše potřebné ve zdraví i v nemoci. Přece však jest povinna starat se pouze o členy s časnými nebo věčnými sliby.

188. Všem musejí ležet na srdci zvláště dvě věci:

I. Každý ať pečlivě dbá, aby se nedal spoutat jakýmkoliv zvykem, a to ani ve věcech lhostejných.

II. Oděv, lůžko a pokojík každého ať jsou čisté a slušné. Třeba však se všemožně vyhýbat strojenosti a marnivosti. Nic tak nezdobí řeholníka, jako svatý život, jímž má dávat jiným ve všem dobrý příklad.

189. Každý ať jest ochoten, je-li třeba, snášet horko i zimu, žízeň i hlad, námahu i pohrdání, kdykoliv to slouží k větší slávě Boží, k duchovnímu prospěchu bližního a k spáse vlastní duše.

XV.

Magister a výchova noviců.

190. Hlavní představený se souhlasem Hlavní kapituly prozkoumá, v kterých domech se mají zřídit noviciáty. Nemůže je však otevřít bez dovolení Posvátné kongregace pro řeholníky.

191. Noviciát budiž oddělen podle možnosti od té části domu, kterou obývají spolubratři, takže bez zvláštního důvodu a bez dovolení představeného nebo magistra nemají mít novici žádného styku se spolubratry ani spolubratři s novici.

192. Magistra noviců volí hlavní představený po vyslechnutí inspektora a jeho rady. V úřadě setrvá tři roky a může být zvolen opět.

193. Pro tento úřad může být vybrán jen kněz, který má aspoň pětatřicet roků, je aspoň deset roků členem Společnosti a má o-

statní potřebné a přiměřene vlastnosti.

194. Uzná-li inspektor pro počet noviců nebo pro jiný vážný důvod za vhodné, může přidat magistrovi za pomocníka kněze, který má aspoň třicet roků, je členem Společnosti aspoň pět roků a má ostatní potřebné a přiměřené vlastnosti.

195. Magister noviců ať se všemožně snaží být laskavý, vlídný a plný dobroty, aby mu novicové otevřeli svá srdce a měli kněmu úplnou důvěru. Nechť jim dobře vysvětlí Stanovy, zvláště co se týče slibů chudoby, čistoty a poslušnosti. Podobně ať se přičiní, aby novicové skutečně příkladně vykonávali pobožnosti předepsané ve Společnosti. Dále bude naléhavě odporoučet a laskavě vštěpovat novicům ducha vnitřního a zevního umrtvování smyslů, zvláště střídmost, ale opatrně, aby ne-

zesláblly jejich tělesné síly. Jednou týdně ať k nim má aspoň jednu konferenci o katechismu a věcech vztahujících se na naši Společnost.

196. V době druhé zkoušky, to je v roce noviciátu, nechť se novicové neobírají vůbec žádnou prací, vlastní naší Společnosti, aby se mohli věnovati jedině pokroku ve ctnosti a duchovnímu zdokonalení v souhlase s povoláním, k němuž je Bůh povolal. Přes to budou moci někdy pod vedením a dozorem magistra vyučovat chlapce katechismu.

XVI.

Oděv.

197. Oděv, který členové nosí, bude se lišit podle krajů, kde se zdržují.

198. Kněží nosí talár, vyjma že by cestovali nebo jiný přiměřený důvod vyžadoval jinak.

199. Laici nosí pokud možno černý šat. Všichni ať se varují novot, vlastních světským lidem.

XVII.

Stanovy.

200. Tyto Stanovy autenticky vysvětluje pouze Svátá Stolica. Pro praktické vedení může je však tlumočit mimo všeobecnou kapitolu i hlavní představený.

201. K uklidnění svědomí Společnost prohlašuje, že tyto Stanovy samy o sobě nezavazují pod hříchem těžkým ani lehkým. Bude-li někdo vinen před Bohem, že je přestoupil, nebude to pocházet přímo ze samých Stanov, nýbrž z příkázání Božích nebo církevních, ze slibů nebo konečně z okolností, které přestoupení provázely, jako pohoršení, opovrhování a podobně.

P o z n á m k y .

/1/ Omne quod est in mundo, concupiscentia carnis est, et concupiscentia oculorum et superbia vitae. - I Joan., II, 19.

/2/ Mundus totus in maligno positus est. - I Joan., V, 19.

/3/ Cum fortis armatus custodit atrium suum, in pace sunt ea, quae possidet. - Luc., XI, 21.

/4/ Tato a následující kapitola podávají myšlenky církevního učitele sv. Alfonse z Liguori.

/5/ Unusquisque proprium donum habet ex Deo. - I Cor., VII, 7.

/6/ Quos praedestinavit, hos et vocavit; et quos vocavit, hos et iustificavit....illos et glorificavit. - Rom., VIII, 30.

/7/ Bene curris, sed extra viam.

/8/ Vae, filii desertores. Is., XXX, 1.

/9/ Non sine magnis difficultatibus poterit saluti suae consulere.

/10/ Quia vocavi, et renuistis, ego quoque in interitu vestro ridebo, et subsannabo. - Prov., I, 24, 26.

/11/ Nemo mittens manum suam ad aratrum, et respiciens retro, aptus est regno Dei. - Luc., IX, 62.

/12/ Confidens hoc ipsum, quia qui coepit in vobis opus bonum, perficiet usque in diem Christi Iesu. - Phil., I, 6.

/13/ Talem obedientiam Christus quaerit a nobis, ut neque instanti temporis moremur.

/14/ Festina, quaeso te, haerenti in caelo navisulae funem magis praescinde quam solve.

/15/ Cum spiritualia impediunt parentes, nec agnoscendi quidem sunt.

/16/ In negotio vocationis propinqui amici non sunt, sed inimici, iuxta sententiam Domini ; inimici hominis domestici eius.

/17/ O durum patrem! o saevam

matrem! quorum consolatio mors filii est; qui malunt nos perire cum eis, quam regnare sine eis.
 /18/ Aspicit retro, qui dilationem quaerit cum propinquis conferendi. regnum.

/19/ Quaerite ergo primum Dei et iustitiam eius: et haec omnia adjicientur vobis. - Mat., VI, 33.

/20/ Casto corpore et mundo corde.

/21/ Septies enim cadet iustus. Prov., XXIV, 16.

/22/ Vae soli, quia cum ceciderit, non habet sublevantem se. - Eccl., IV, 10.

/23/ Si unus ceciderit, ab altero fulcietur. - Eccl. IV, 10.

/24/ Iuvatur a sociis ad resurgendum.

/25/ Beati mortui, qui in Domino moriuntur. - Apoc., XIV, 13.

/26/ Est facilis via de cella ad caelum.

/27/ Iusti fulgebunt sicut sol in regno Patris eorum. Mat. 13, 43.

/28/ Una sit fides mentium, et pietas actionum. - Feria V. post Pascha.

/29/ Displicet enim ei infidelis et stulta promissio. - Eccl., V, 3.

/30/ Redde Altissimo vota tua! - Ps. IL, 14.

/31/ In obedientia summa virtutum clausa est.

/32/ Tota religionis perfectio in voluntatis nostrae subtractione consistit.

/33/ Vir oboediens loquetur victoriam. - Prov., XXI, 28.

/34/ Oboedientia caeteras virtutes in mentem ingerit et custodit. - Moral., I, 35.

/35/ Humiliavit semetipsum, factus oboediens usque ad mortem mortem autem crucis. - Phil. II, 8.

/36/ Oboedite praepositis vestris et subiaccete eis. Ipsi enim pervigilant quasi rationem pro animabus vestris reddituri, ut cum gaudio hoc faciant, et

non gementes. Hebr. XIII, 17.

/37/ Hilarem enim datorem diligit Deus. - II Cor., IX, 7.

/38/ Regnum caelorum vim patitur et violenti rapiunt illud. - Mat., XI, 12.

/39/ Habentes autem alimenta, et quibus tegamur, his contenti simus. - I Tim. VI, 8.

/40/ Gloriantur de nomine paupertatis et socios paupertatis fugiunt.

/41/ Pauperes esse volunt, eo tamen pacto, ut nihil eis desit. De Adv. Dom.

/42/ Superabundo gaudio in omni tribulatione nostra. - II Cor., VII, 4.

/43/ Ibant gaudentes a conspectu concilii, quoniam digni habiti sunt pro nomine Jesu contumeliam pati. Act. Apost., V, 41.

/44/ Beati pauperes spiritu: quoniam ipsorum est regnum caelorum. - Mat., V, 3.

/45/ Venerunt autem mihi omnia

bona pariter cum illa. - Sap., VII, 11.

/46/ Erunt sicut angeli Dei in caelo. - Mat., XXII, 30.

/47/ Corpus enim quod corrumpitur aggravat animam. - Sap. IX, 15.

/48/ Castigo corpus meum et in servitutem redigo. - I Cor. IX, 27.

/49/ Qui spernit modica paulatim decidet. - Eccli., XIX, 1.

/50/ Si quis dixerit quoniam diligo Deum, et fratrem suum oderit, mendax est... et hoc mandatum habemus a Deo: ut qui diligit Deum, diligat et fratrem suum. - I Joan., IV, 20, 21.

/51/ Ecce quam bonum et quam iucundum habitare fratres in unum. - Ps. CXXXII, 1.

/52/ Multitudinis autem credentium erat cor unum et anima una. - Act. Apost., IV, 32.

/53/ Susurro coinquinabit animam suam et in omnibus odietur. - Eccli., XXI, 31.

/54/ Odit Dominus eum...qui seminat inter fratres discordias.

- Prov., VI, 16-19.

/55/ Audisti verbum adversus proximum tuum? Commoriatur in te. - Eccli. XIX, 10.

/56/ Discite a me, quia mitis sum. - Mat., XI, 29.

/57/ Caritas omnia sustinet. - I Cor., XIII, 7.

/58/ Alter alterius onera portate, et sic adimplebitis legem Christi. - Gal., VI, 2.

/59/ Sol non occidat super iracundiam vestram. - Eph. IV, 26.

/60/ Non diligamus verbo, neque lingua, sed opere et veritate. - I Joan., III, 18.

/61/ Quamdiu fecistis uni ex his fratribus meis minimis, mihi fecistis. - Mat., XXV, 40.

/62/ Omnes enim quae sua sunt quaerunt, non quae Jesu Christi. - Phil., II, 21.

/63/ Si vis magnus esse, a minimò incipe.

/64/ Qui timet Deum, nihil negligit. - Eccl., VII, 19.

/65/ Domine, da quod iubes, et iube quod vis.

/66/ Unusquisque in qua vocatione vocatus est, in ea permaneat. - I Cor., VII, 20.

/67/ Obsecro itaque vos.... ut digne ambuletis vocatione qua vocati estis; cum omni humilitate et mansuetudine, cum patientia. - Eph., IV, 1.

/68/ Non in commotione Dominus. - III Reg. XIX, 11.

/69/ Qui vos audit, me audit. - Luc., X, 16.

/70/ Euge, serve bone et fidelis, quia super pauca fuisti fidelis, super multa te constituam; intra in gaudium Domini tui! - Mat., XXV, 21.

Deo gratias!

O B S A H

	Str.
Don Bosco k salesiánům	3
Vstup do řehole	4
Jak je důležité následovat povolání	6
Za povoláním třeba jít hned	11
Prostředky chránící povolání	15
Časné výhody	21
Duchovní výhody	23
Sliby	29
Poslušnost	31
Chudoba	35
Čistota	39
Bratrská láska	43
Pobožnosti	50
Zpravodání a jeho důležitost	54
Pochybnost o povolání . . .	61
Pět chyb, jichž se třeba chránit	64
Předmluva Don Rinaldiho .	69
S t a n o v y	71
I. Cíl sales. Společnosti.	71
II. Forma Společnosti . . .	76

III. Slib chudoby	80
IV. Slib čistoty	83
V. Slib poslušnosti	85
VI. Správa Společnosti	89
VII. Hlavní představený	92
VIII. Hlavní kapitula	95
IX. Inspektorie	101
X. Jednotlivé domy	109
XI. Všeobecná kapitula	114
XII. Pobožnosti	123
XIII. Studia	129
XIV. Přijetí do Společnosti	130
XV. Magister	
a výchova noviců	137
XVI. Oděv	139
XVII. Stanovy	140
Poznámky	141

B r n o

v oktávu svátku Dona Bošca

1 9 4 5